

index

Index	blz. 1
Colofon en Voorwoord	blz. 3
Nieuwtjes van de dorpsraad	blz. 4 – 5
De nieuwe Hèmertse Held(in)	blz. 5
Oud en nieuw viering	blz. 7
Jongeren...we hebben jullie nodig!	blz. 9
Een redactielid stelt zich voor	blz. 10 – 11
Het bankje van Dien	blz. 13
Een kind met een hobby	blz. 15
Onze kleinste Hèmertsen	blz. 16 – 19
Een bedrijf in ons dorp	blz. 20 – 21
Hortensia in de branding	blz. 21
Een 50 jarige....	blz. 23
Oranje Trouw: Quizavond	blz. 23
25 jaar directeur van CBS De Wegwijzer	blz. 24 – 29
Reanimatie en EHBO-cursus	blz. 31
Getrouwd!	blz. 33
Getrouwd!	blz. 35
Afstuderen in Zwitserland	blz. 37 – 39
Een 50'er stelt zich voor	blz. 41
Huisartsenopleiding	blz. 43
Esther woont op het mooiste plekje	blz. 44 – 47
Column Jan van Wijk	blz. 49
Oud-inwoonster van Nederhemert	blz. 50 – 51
Veertig jaar getrouwd	blz. 52 – 53
Herstel	blz. 53
Biologische land- en tuinbouw op 't Eiland	blz. 54 – 55
Aan boord van de Hamaritha	blz. 56 – 57
Hèmertse schippers vierden vakantie	blz. 59
Hooien	blz. 60 – 61
Herinneringen ds. Zweistra	blz. 62 – 63
Van Keulen naar Van Keulen	blz. 65 – 67
Een zoon voor Han Looijen	blz. 67
Vanuit de gemeenteraad	blz. 68 – 70
Rouwberichten	blz. 71 – 72

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een uitgave van de Dorpsraad Nederhemert.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerda Kooijman
Wim van der Toorn	René van de Werken

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:
dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 15,- en een abonnement per post kost € 25,- per jaar. U kunt zich hiervoor aanmelden bij: willemien.hobo@gmail.com.

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:

KLEUR:

1 hele pagina - € 550,- per jaar

ZWART-WIT:

Hele pagina - € 100,- voor 1 uitgave

- € 350,- voor 1 jaar

Halve pagina - € 50,- voor 1 uitgave

- € 175,- voor 1 jaar

Kwart pagina - € 25,- voor 1 uitgave

- € 87,50 voor 1 jaar

Achtste pagina - € 15,- voor 1 uitgave

- € 50,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.

Facebook: Dorpsraad Nederhemert

Twitter: @DorpsrNhemert

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Daar wordt u te woord gestaan en zo nodig doorverbonden. Wanneer de gemeente meermaals niet op uw klachten heeft gereageerd, kunt u contact opnemen met de dorpsraad.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn: Nicole Heerius-van Duinen, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749. Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat Linda Laurant, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

September 2016

We schrijven 'september 2016'. Wat gaat de tijd snel! U heeft alweer het laatste nummer van het vierde jaar dat de 'Dorpskrant bestaat in handen. Toen de vorige dorpskrant uitkwam moest voor velen de zomer nog beginnen. Op dit moment is de zomer weer op z'n retour, al genieten we nog van prachtige dagen. In het mooie Nederhemert beginnen de bladeren al licht te verkleuren. Het late fruit, appels, peren, hangt volgroeid aan de bomen. Weer is er een seizoen voorbijgegaan. In Nederhemert een rustige zomer. In de wereld een zomer van veel ontwrichtende gebeurtenissen. Veel geweld, onrust en onzekerheid. Trump, Turkije, Brexit, bloederige aanslagen... de wereld lijkt op hol geslagen.

Dan mogen wij als inwoners en betrokkenen van Nederhemert nog terugkijken op een voor velen rustige tijd. Niet voor iedereen is het echter even rustig verlopen. Verdrietige dingen zijn ook ons dorp niet voorbijgegaan. Ook in deze krant worden weer mensen gemeld die ons ontvallen zijn. U leest over de mensen bij u in de straat. Wat ze denken en meemaken, wat ze studeren of wat hun hobby's zijn. Soms wordt u een blik gegund in de zorgen die iemand kan hebben. Blijdschap was er ook. Nog nooit werden er sinds het verschijnen van de dorpskrant zoveel kinderen geboren in ons dorp. Gaandeweg leren we elkaar door deze krant misschien beter kennen en begrijpen.

In de redactie kwam een kleine verandering: Vier jaar las u op deze plaats een voorwoord van Wim van der Toorn. Vier jaar heeft hij zich als voorzitter ingezet om samen met de andere redactieleden een prachtig blad te maken. Vanaf deze plaats een woord aan Wim: 'Hartelijk dank voor het mede oprichten van deze krant en voor al het werk als voorzitter!' In deze krant leest u over de 25 jaar dat hij hier met zijn gezin woont en werkt als directeur van de plaatselijke school. Wim blijft op dezelfde manier betrokken bij het tot stand komen van deze krant. Eigenlijk verandert er weinig en u als lezer zult er helemaal niets van merken. Vanaf nu vindt u een voorwoord van mijn hand. Het is de redactie een genoegen als u weer met veel plezier van deze krant kunt genieten.

G.H.F. Kooijman-Groeneveld

Nieuwtjes van de dorpsraad

Nieuwtjes vanuit de dorpsraad

De vakanties zitten er weer op en we komen allemaal weer een beetje in ons ritme, wat ook wel weer prettig is.

Het blijft mooi weer en dus genieten we met zijn allen nog van een prachtige nazomer.

We hebben als dorpsraad al weer een paar vergaderingen gehad, waarvan er één was met de verenigingen. We hebben allemaal met onze achterban gesproken en met de vertegenwoordigers van de Oranjevereniging en van de IJclub, die op deze avond aanwezig waren, hebben we besloten dat wij niet de verantwoordelijkheid kunnen en willen dragen voor oud en nieuw.

We hebben met elkaar bekeken of we iets zouden kunnen organiseren en zijn tot de conclusie gekomen, dat het niet helpt, want we kunnen de mensen niet op één plek vasthouden. Verder weten wij niet hoe we de mensen die de overlast veroorzaken zouden kunnen bereiken om met hen in gesprek te gaan.

Ook willen we niet de verantwoording voor eventueel ongelukken en vernielingen dragen. Vandaar, dat we de gemeente onze gezamenlijke beslissing hebben medegedeeld om niets te doen.

Wel plaatsen we elders in deze krant een oproep voor de mensen die de overlast veroorzaken om na te denken en stil te staan bij anderen.

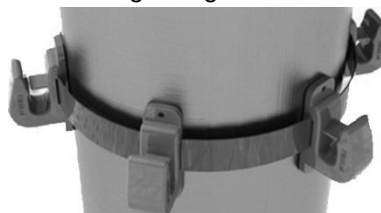
We hebben een mooi paadje naar de boekenboom, maar helaas is het mis gegaan bij het straatwerk voor het bankje. We hebben in overleg met onze dorpscoördinator besloten om hier zelf zorg voor te gaan dragen. Arie Verheij neemt dit op zich.

Op donderdagmiddag 6 oktober zal onze jaarlijkse dorpschouw weer worden gehouden. Onze dorpswethouder Han Looijen, Stan Knijff van de buitendienst en vertegenwoordiging van de dorpsraad zullen dan een rondje door het dorp maken. U kunt ook van tevoren Uw punten voor verbetering aan ons doorgeven.

De uitbreiding van het speeltuintje voor kinderen van 1 tot 3 jaar is in bestelling. We gaan proberen dit zo snel mogelijk te realiseren.

Arie Verheij heeft door het dorp lantaarnpaal-haken opgehangen waar de plastic afvalzakken aan gehangen kunnen worden.

We hebben er 35 gekregen van de gemeente, maar dit waren er nog onvoldoende. We hebben nu gezamenlijk met de andere dorps- en wijkraden nog extra haken besteld. Deze zullen zo spoedig mogelijk worden gemonteerd.

We kunnen voor 2017 een verzoek indienen voor extra projectgeld. Graag zouden we van U allen willen horen, waar we een aanvraag voor in kunnen/mogen/moeten dienen. Geef Uw ideeën aan ons door, zodat we kunnen proberen om de aanvraag voor 1 februari 2017 bij de gemeente neer te leggen om zo iets moois voor onze leefbaarheid te kunnen realiseren.

De paaltjes op de begraafplaats zijn rechtgezet. Echter, bij sommige graven zijn de naambordjes verdwenen en we weten niet precies meer waar en van wie. Indien dit het geval is bij een graf van een familielid van U, dan kunt U dit rechtstreeks melden bij het algemene nummer van de buitendienst van de gemeente Zaltbommel.

We raden U aan dit te doen.

De cursus AED heeft plaats gevonden en dit was een groot succes. Er waren vele aanmeldingen. We hopen dit elk jaar te herhalen voor de geïnteresseerden. Te zijner tijd zullen we weer een oproep in de krant plaatsen.

Al met al, hebben we dit jaar een rustig jaar gehad.

Voor volgend jaar hebben we echter al weer volop plannen.

In 2017 hopen we weer een zomermarkt te kunnen organiseren en we gaan met Aalst en Poederoijen om tafel om eventueel weer een SAIL te organiseren.

We zouden echter dit jaar nog graag twee nieuwe jeugdleden verwelkomen, zie ook de oproep elders in deze krant.

Tevens willen we dit jaar nog de Hemertse Held huldigen. Hoe U iemand kunt nomineren leest U elders in deze krant.

We hebben de volgende vergadering gepland staan op maandag 14 november aanstaande om 19.30 uur in het dorpshuis. Tijdens het eerste half uur bent U met vragen van harte welkom bij het inloopsprekkuur.

De Nieuwe Hèmertse Held(in)

Hemertse Held(in)

In voorgaande jaren organiseerde fanfare combinatie Juliana Concordia de verkiezing van Hemertse Held en tijdens hun kerst- en nieuwjaarsconcert werden deze mensen in het zonnetje gezet.

Helaas zijn ze hier mee gestopt en dat vinden we erg jammer, omdat het een heel leuk initiatief was.

We hebben gevraagd of ze er bezwaar tegen hebben, dat wij dit voortaan overnemen en gelukkig vonden ze dit goed.

Vandaar deze oproep.

Kent U iemand in Uw omgeving, die niet op de voorgrond treedt, die in Nederhemert Noord of Zuid woont en zich inzet voor zijn of haar naasten en of de samenleving?

Meldt deze persoon aan bij de dorpsraad voor 14 november 2016!!!. Wij willen deze mensen dan eens in het zonnetje zetten en bedanken.

We hopen op veel aanmeldingen, want we weten dat er meer van deze mensen in ons dorp wonen dan we allemaal denken.

Aanmelden per briefje of per email naar willemien.hobo@gmail.com

Oud-en-nieuw viering

Oud en Nieuw viering

Op verzoek van de gemeente heeft de dorpsraad een avond belegd met vertegenwoordigers van de gemeente, politie, brandweer en de verenigingen.

De grote vraag hierbij was, wat kunnen we betekenen in de bestrijding van de overlast met oud en nieuw en wat kunnen we eventueel doen om de onkosten omlaag te brengen.

We hebben buiten de gemeente om diverse klachten en signalen gehad van mensen, die het meer dan zat zijn, dat ze telkens geconfronteerd worden met de overlast en de activiteiten, die oud en nieuw-vierders veroorzaken in hun de nabijheid.

Ze willen niet meer de brandjes en troep in hun straat of voor hun deur. Ze willen niet meer om 3 uur 's nachts nog groot vuurwerk in hun omgeving afgestoken hebben, want het geeft meer overlast, dan dat ze er van kunnen genieten, ze willen dan eindelijk eens kunnen slapen.

Oud en nieuw hoort voor ons allemaal een gezellige avond en nacht te zijn, waarin we elkaar gelukkig nieuwjaar wensen en waarin we op een gezellige manier met elkaar omgaan.

In Nederhemert is het echter "oorlog" de hele oudejaarsdag en de nieuwjaarsnacht!

Al vroeg wordt begonnen met vuurwerk, niet alleen licht maar ook zeer zwaar. Er worden "bommetjes" in de putten gegooid, want het is "leuk" dat de putdeksels omhoog vliegen. Er wordt niet bij nagedacht, dat de rioolbuizen kapot kunnen gaan of dat iemand ongelukkig

ten val kan komen in zo'n open put.

Het is ook echt niet leuk dat je straat smerig is van de verbrande banden en dat er overal troep ligt van afgestoken vuurwerk. Voor de kinderen is het ontzettend vervelend dat het speeltuintje een chaos is, dus dat ze er de eerste tijd echt niet kunnen spelen.

STAAN JULLIE HIER WELEENS BIJ STIL ??

We worden geconfronteerd met mensen, die niets durven zeggen, omdat ze te netjes zijn en met vernielingen, die ons allemaal geld kosten. Want wij betalen met zijn allen de rekeningen van de gemeente Zaltbommel!!

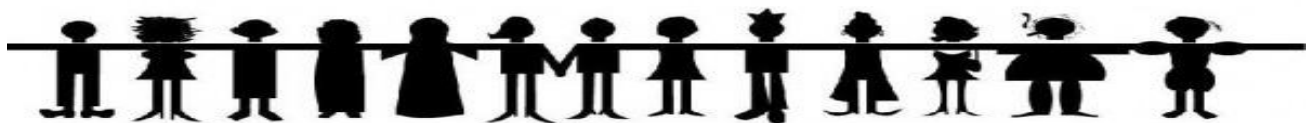
Laten we dus met zijn allen besluiten om aan onze medemensen te denken en het voor allen leuk proberen te houden.

Geen vervelende brandjes meer op plaatsen waar het niet kan, geen geluidsoverlast meer na de toegestane tijd en geen vernielingen meer.

Laat eens zien, dat we echt wel rekening met elkaar kunnen en willen houden, maak ons trots op elkaar en op ons dorp.

Laten we het gezellig houden, Nederhemert is van ons allen!!!

Ik weet zeker, dat hiermee heel veel mensen blij zullen zijn, niet alleen degenen, die er last van hebben, maar ook degenen, die het op moeten ruimen, repareren, of van hot naar het moeten om overal brandjes te doven, want ook onze brandweerlieden en politie zouden liever een gezellige nacht hebben.

GEWOON EFFE NORMAAL DOEN IEDEREEN.

Jongeren...we hebben jullie nodig!

Jeugdleden.

We hebben al een keer een oproep geplaatst met de vraag naar nieuwe jeugdleden en bij deze willen er nogmaals één plaatsen.

Onze jeugdraadsleden Job van der Werken en Marleen Vos zijn gestopt vanwege studie en werk en we zijn dringend op zoek naar vervanging voor hen, omdat het voor ons zeer waardevol is om de stem van de jeugd uit ons dorp te horen.

Ben jij betrokken bij ons dorp en de ontwikkelingen in ons dorp en de gemeente, heb je tijd of wil je hier tijd voor maken geef je op als nieuw jeugdlid.

Wil je eerst een keer naar een vergadering komen om te luisteren en kijken of het bij je past, schuif dan aan op de vergadering van 14 november aanstaande in het dorpshuis om 19.30 uur.

Kent U iemand in Uw omgeving, die geschikt zou zijn om de jeugd uit ons dorp te vertegenwoordigen, tip ons, zodat wij deze persoon kunnen benaderen.

Aarzel niet meldt je aan, zodat je een unieke ervaring op kunt doen, die je in de toekomst eventueel van pas kan komen.

Je kunt je aanmelden via de site van de dorpsraad of bij één van onze leden.

Een redactielid stelt zich voor

Een redactielid stelt zich voor – Jenny van den Broek – van Genderen

Er werd me gevraagd mezelf voor te stellen als redactielid. Het is moeilijk om te bedenken wat ik kan schrijven over mezelf en wat dan ook nog eens interessant is voor een ander om te lezen. Maar ik kan niet achterblijven bij de andere redactieleden die zich al voorgesteld hebben, dus vooruit. Bij deze mijn verhaal.

Als echte Hèrmerse ben ik 42 jaar geleden in de Molenstraat geboren als jongste kind van Gerrit en Carolien van Genderen, op de boerderij met die grote notenboom in de tuin. Ik heb daar een fijne jeugd gehad, met veel ruimte om me heen en heel veel katten in m'n buurt, die allemaal even lief en schattig waren. Ik ben gek op katten. Vandaar dat ik toen ik met Rinie ging trouwen, 2 katten in de huwelijkse voorwaarden bedongen heb: hij een garage (hij is monteur), ik twee katten!

Van mijn jeugddroombanen als dierenverzorger, archeologe, fotograaf en journalist is helaas niets terechtgekomen. Na de basisschool, mavo, havo en MEAO (dan heb je tenminste een goede opleiding waar je alle kanten mee op kunt) ben ik uiteindelijk op kantoor terechtgekomen en inmiddels werk ik

alweer 7,5 jaar bij Hitachi Transport System (Europe) b.v.. Nee, niet die ene in Zalbommel (dat is Hitachi Data Systems), maar in Waardenburg. Ik ben 20 uur per week werkzaam als zogenaamde 'Payroll Specialist', of in z'n gewoon Nederlands: salarisadministrateur.

Zo'n 18 jaar geleden ontmoette ik mijn man Rinie tijdens het uitgaan in de Lunenburg. Toen we met elkaar in gesprek kwamen, bleken we allebei een oudere zus en broer te hebben. Beide zussen werkten op een Gemeentehuis, beide broers werkten op de boerderij, we reden allebei een Volkswagen én we waren allebei doof aan ons rechteroor: een perfectere match bestond gewoon niet! Op 5 oktober 2001 zijn we dan ook getrouwd en sindsdien wonen we in de Boterbloemstraat in Nederhemert. We hebben 2 kinderen: Marieke (12) en Mike (10). Zij hebben het naast school druk met turnen, dus ik ook. Beide sporten ze 3 keer per week, waarvan maar één keer gelijktijdig. Naast Aalst sport Mike ook nog 2 x in Culemborg, dus er wordt heel wat afgereden. Gelukkig wordt er regelmatig samen met andere ouders gereden, dus het is nog net te overzien.

Al is er van mijn avontuurlijke jeugddroombanen niets terecht gekomen, ik heb die dromen wel een klein beetje waargemaakt buiten mijn werk om. Mijn dierenverzorgingscapaciteiten pas ik toe op onze 2 katten: Kaatje en Hannes. Kaatje is een lieve goeie dikke, zwarte wolbal die graag bij me in de buurt is en 'toezicht' houdt als de kinderen op de trampoline bezig zijn. Hannes is een lieve vrolijke grijze tijger die altijd luid miauwend binnenkomt om te melden dat 'ie weer thuis gekomen is. Soms neemt hij een kadootje mee in de vorm van een muis.

Wat archeologie betreft: toen ik vertelde dat ik archeoloog wilde worden zei iemand tegen mij: "Dan zit je de hele tijd in de brandende zon met een lepeltje en een kwastje in de grond te wroeten, op zoek naar een vaasje uit de Romeinse tijd." Dat klonk niet precies zoals ik

het me voorgesteld had. In plaats van een vaasje te gaan zoeken, heb ik er daarom uiteindelijk voor gekozen om dan maar zélf een vaasje te maken van keramiek. Kost heel wat minder tijd!

Fotograferen doe ik ook graag. Heel af en toe rijd ik een rondje om te kijken of ik ergens een mooie foto van kan maken, maar meestal ga ik er niet speciaal op uit. Vaak zijn de katten het slachtoffer. Marieke en Mike hoeven niet zo nodig op de foto, dus die laat ik meestal wel met rust. Verder maak ik graag foto's van de natuur: bijvoorbeeld een mooie roos of een insect die bij ons in de tuin zit. Ik probeer foto's te maken die niet dertien-in-een-dozijn zijn, maar dat valt nog niet mee.

Dan rest nog de laatste jeugddroombaan. Die van journalist. Dat was nog de meest serieuze droom. Ik lees graag. Er gaat geen dag voorbij dat ik niet gelezen heb, al is het maar een kwartiertje. Ik lees van alles. Van jeugdboeken en romans tot thrillers en detectives. Tijdens de havo schreef ik zelf ook hele verhalen die mijn vriendinnen grappig, leuk en/of mooi vonden. Opstellen schrijven en werkverslagen maken (zowel het schrijven als informatie verzamelen) vond ik ook altijd leuk, dus journalistiek leek me een goede keuze. Ik heb nog speciaal een jaar Duits op havo niveau bij de LOI gevolgd om mijn 2 vreemde talen te hebben. Die had je nodig om in aanmerking te komen voor de opleiding Journalistiek. Tijdens dat jaar Duits heb ik me bij het Brabants Dagblad aangemeld als correspondent. Dat was leuk om te doen en ik heb het ook een aantal jaren gedaan, maar al snel werd me duidelijk dat de journalistiek niet mijn roeping was. Het schrijven is leuk, maar het zit niet in mijn karakter om overal op af te gaan om nieuws te vergaren. Toch wel een vereiste als je serieus journalist wilt worden. Het nieuws word je tenslotte niet aangedragen. Ik ben daarom niet aan de opleiding begonnen. Het werd uiteindelijk de MEAO.

Een paar jaar geleden las ik dat er een redactielid gezocht werd voor de Dorpskrant en toen begon het toch een beetje te kriebelen. Het leek me leuk om stukjes te schrijven over de mensen uit het dorp. Ik heb me daarom aangemeld en vanaf toen mocht ik mee gaan

schrijven met de dorpskrant. Ik vind het erg leuk om te doen, als is het soms best moeilijk om er de tijd voor te vinden. Ik vind het elke keer weer spannend om naar iemand toe te gaan voor een interview. Hoe zal het gesprek gaan? Welke vragen zal ik stellen? Waar moet ik beginnen met schrijven? Is het stukje wat ik uiteindelijk gemaakt heb wel leuk/mooi genoeg en klopt het allemaal wat ik geschreven heb? Is het niet te kort/te lang? Tot nu toe is het gelukkig altijd goed gekomen. Ik vind het in ieder geval interessant om anderen te horen vertellen over de dingen die hen bezig houdt en/of wat ze maken. Daar word ik zelf ook elke keer wat wijzer van. Zoals zoveel mensen, geniet ik altijd erg van vakanties. Lekker alleen maar met z'n viertjes. Zonder dagelijkse beslommeringen en verplichtingen. De vakantiepret begint wat mij betreft al als we de auto starten. We zitten meestal een hele dag in de auto en sinds een aantal jaren luisteren we dan naar een luisterboek. Erg leuk en de tijd vliegt voorbij!

's Zomers is er niets leuker dan je verloren te rijden in de bergen (vaak gaan we naar Italië) en dan uit te komen bij een restaurantje waar alleen Italianen komen eten. Dan weet je dat je goed zit met het heerlijke eten!

Sinds 4 jaren gaan we ook op wintersport in Oostenrijk en dat is fantastisch! Je hoeft nergens over na te denken: alleen maar opstaan, eten, skiën, eten, douchen en weer naar bed. Lekker gestructureerd!

Ik geniet er enorm van om de hele dag fysiek bezig te zijn in de indrukwekkende natuur. Als ik die grote, machtige, massieve bergen zie en de stilte om me heen ervaar, voel ik me heel erg klein en nietig. Niets is zo overweldigend en indrukwekkend als de natuur.

Dit laatste geschreven hebbende ontdek ik tot mijn schrik dat ik al 2 bladzijden vol heb geschreven. De hoogste tijd om te stoppen. Er moeten tenslotte ook nog andere verhalen in de dorpskrant. Het was moeilijk om een begin te maken, maar achteraf bezien viel het ook deze keer weer mee om een stukje te schrijven. Ook hier de bekende vragen. Is het niet te lang en te saai? Ik hoop van niet, maar dat is aan jullie om te bepalen.

Het bankje van Dien

Het bankje van Dien

Bij de boekenboom op de kruising Molenstaat/ Molendwarsstraat staat sinds kort een bankje waar iedereen even lekker op kan zitten. Vooral wandelaars maken daar graag gebruik van.

Achter dit bankje steekt een mooi verhaal en dat wil ik u even vertellen.

Dien van de Werken dacht: 'Op de Maasdijk staan verschillende bankjes en in de Molenstraat staan geen bankjes.' Daar wilde Dien wat aan gaan doen. Dien wilde zelf ook wel eens even uitrusten als ze met Anna van den Oever aan de wandel is. Want bijna elke avond zie je die twee dames in Nederhemert wandelen. Ze maken graag gebruik van de bankjes op de Maasdijk, maar kunnen nu ook even uitrusten op het bankje bij de boekenboom.

Maar nu het verhaal van Dien. Ze vroeg aan de Dorpsraad of die er voor konden zorgen dat er ook een bankje in de Molenstaat kwam te staan want dat zou fijn zijn.

De Dorpsraad heeft nog wel geïnformeerd bij de gemeente. Dit was moeilijk enz. dus het bankje in de Molenstaat ging niet door. Dien liet het daar niet bij zitten. Ze schreef een brief naar onze

burgemeester en wethouders en in die brief vertelde Dien haar verhaal. Van te voren had ze de zaak bekeken, vertelde Dien, en bij de boekenboom was volgens haar een mooie plaats om het bankje neer te zetten en dat heeft ze ook in de brief gezet.

Veertien dagen niets vernomen totdat ze door de

het bankje, waar ze om gevraagd had, aan het plaatsen bij de boekenboom! Van verbazing viel ze bijna van haar fiets af. De mensen die het bankje aan het plaatsen waren vertelden haar dat ze dat deden in opdracht van de gemeente Zaltbommel. Zo zie je maar: een brief schrijven naar B en W van de gemeente Zaltbommel helpt wel eens.

Dien heeft via een mooie kaart met een brief daarbij de Burgemeester en de wethouders bedankt.

'O ja' vertelde Dien, 'Ik heb nog een voorbeeld van jaren geleden'. Dien woont in de Hofstraat en achter het huis op het wandelpad was het aardedonker 's avonds. In dat rijtje huizen woonden toen allemaal oudere mensen die via de achterdeur niet naar buiten kwamen omdat het in de avond zo donker was. Toen is Dien ook bezig geweest voor haar medebewoners in dat blok huizen in de Hofstraat. Dien was er via via achter gekomen dat je Maatschappelijk werk moest bellen voor lichtmasten voor het wandelpad achter het huis en natuurlijk ging Dien op onderzoek uit en legde het probleem telefonisch uit aan Maatschappelijk werk.

Men vertelde dat ze naar het gemeentehuis moest komen en een paar 'oudjes' mee moest brengen die het verhaal van Dien konden bevestigen. Dien naar het gemeentehuis en o.a. Trui Rooyens ging mee: "Wat denk je: wij hebben 5 lichtmasten aan het wandelpad gekregen!".

Dien betekent veel voor de ouderen in de Hofstaat, waar kom je dat nog tegen!

Een kind met een hobby

Anton van Genderen: vissen

Anton van Genderen is zeven jaar. Hij heeft een mooie hobby: vissen!

Hij weet heel veel van de hengelsport en hij kan het ook goed. Dat blijkt want deze zomer won hij er maar liefst 2 prijzen mee! De 1^e prijs bij 'jeugdvissen' tot 11 jaar en de 2^e prijs in de categorie 'bekervissen'.

Hij vist bij H.S.V. De Kreek. Deze zomer viste Anton bij 'de Del' in Delwijnen. Hij vertelt trots en enthousiast hoe het vissen in zijn werk gaat. Om mooie grote vissen te vangen is een hengel, tuig, een dobber en een haak nodig. Ook maden of visvoer. Daar komen de vissen op af.

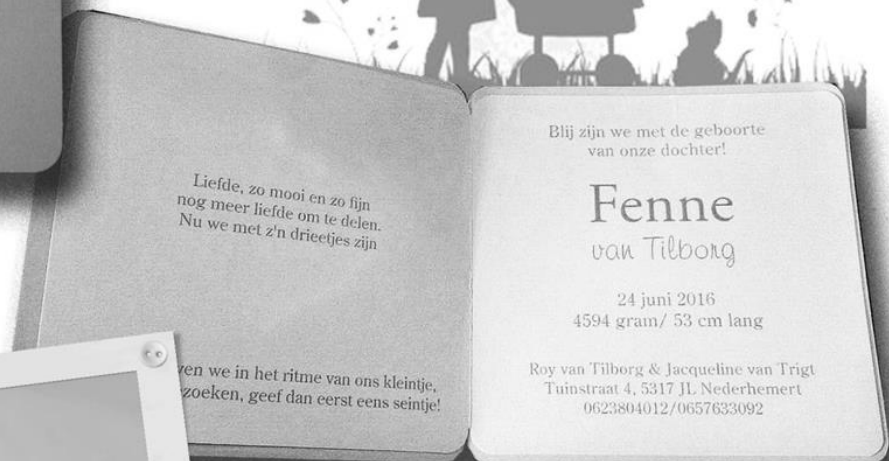
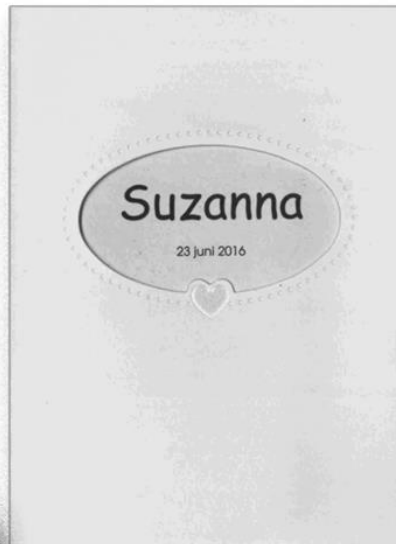
Hij vertelt dat je voor een viswedstrijd de vissen van te voren op een bepaalde plaats kunt gaan voeren en daar later kunt gaan zitten. Dan weet je zeker dat je veel vangt. 'Maar dat is natuurlijk niet eerlijk en het mag ook niet', zegt Anton. Daarom moet iedereen een lootje trekken om te kijken waar je moet gaan zitten. Zo kan niemand van te voren een goed visplekje veroveren en verloopt het vissen eerlijk. Ook moet iedereen precies op

dezelfde tijd beginnen. Anton vertelt dat er dan op een toeter geblazen wordt. In totaal wordt er drie keer op een toeter geblazen. Eén keer om alles klaar te zetten, dat mag dus ook niet van te voren. De tweede toeter gaat om te beginnen. Dan wordt tuig en haak pas in het water gegooid. De derde toeter betekent dat iedereen op hetzelfde moment moet stoppen. Dan wordt gekeken wie de grootste vis heeft gevangen. Dat wordt goed opgemeten met een centimeter. Anton ving afgelopen zomer één keer de grootste karper en één keer de één na grootste karper. Want dat is de vissoort die in 'de Del' gevangen wordt. Op de foto toont Anton een enorme karper.

Anton kan er heel goed over vertellen en hij zal in de toekomst samen met ome Jos nog best vaak aan 'de Del' in Delwijnen te vinden zijn.

Onze kleinste Hèmertsen

Onze kleinste Hèmertsen

Dankbaar en heel blij mochten
wij uit Gods scheppende en
bewarende Hand een lief
dochtertje en zusje ontvangen.

Berthine Johanna

Geboren op 18 Juli 2016

Esther is het zusje van
Julia, Leon en Mirjam

Wim en Erna Struijk-Kroon

Kerkplein 5
5317 JT Nederhemert
tel: 0418-551613

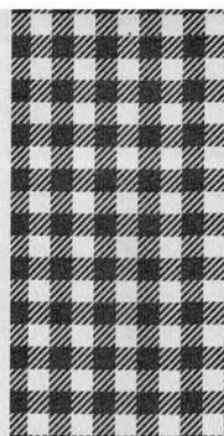

Dankbaar en in stille
verwondering ontvingen
wij uit Gods scheppende
en bewarende hand
een zoon en broertje

**Willem
Hendrik
Cornelis**

Teunis van Ooljen
eternel van Ooljen-Hovestadt
geborg, Hannah, Jan, Adriaan

Molendwaarsstraat 5
5317 NP Nederhemert
Tel: 0418 551005

Dankbaar en blij berichten wij u,
dat de HEERE ons een dochter
en zusje schonk

Johanna Wilhelmina

Leonart en Willemien
van Bruchem-Remmerde
Tristan en Babeth

28 juli 2016

Molenpad 8
5317 JJ Nederhemert
Tel. 0418-551806
06-25688499

Onze kleinste Hèmertsen

Julian

29 juli 2016

De Heere, Die leven gaf en leven spaarde,
verblijdde ons met de geboorte van een zoon

** Jan Peter **

Julian is geboren op 29 juli 2016,
weegt 3285 gram en is 51 cm lang

Machiel & Dineke van de Wetering-van Bentum
Ormelingstraat 15
5317 JB Nederhemert

De Heere, Die leven gaf en leven spaarde, verblijdde ons zeer
met de geboorte van een zoon en broertje

Wij noemen hem

Isaac

Gerrit en Petra van der Vliet-Verheij
Gerrit, Femke, Dirk, Wim,
Bart-Jan, Ithamar, Eelco, Mattanja,
Joël en Hadassa

10 augustus 2016

Zietfortseweg 4a, 5317 NM Nederhemert
Tel. 0418 - 553036

Isaac

Door Gods goedheid werden wij verblijd
met de geboorte van
Ros Alida
We noemen haar

Rosalie

Rosalie is het zusje van
Jan, Neliëke, Annemijn, Tim, Rick en Daan

Teus Bok
Corrie Bok - op 't Hof

Pinksterbloemstraat 8
5317 NG Nederhemert
Tel. (0418) 55 41 00
E-mail: TBok@solcon.nl

Onze kleinste Hèmertsen

Een bedrijf in ons dorp

Hondentrimsalon Beaudin

Op nummer 6 aan de Nederhemertsekade zit Hondentrimsalon Beaudin gevestigd. Als ik eigenaresse Hannelies vraag of ze haar bedrijf aan Nederhemert wil voorstellen in onze dorpskrant is ze meteen enthousiast. Bij een bezoek aan de hondentrimsalon zult u ook enthousiast worden begroet door 2 grote Belgische herders en een Oud Duitse herder. Wat gelijk opvalt, is hun prachtige vacht, die veel onderhoud nodig heeft zo te zien. Nadat ze samen met haar man Peter 2 honden van dit ras in huis hadden genomen, begon de liefde voor het trimmen. "Beaudin was onze eerste hond, een Groenendaeler, en al snel kwam er een tweede bij, Piaff. Omdat je eerste hond toch bijzonder blijft, hebben we de trimsalon naar hem vernoemd". Het hondentrimmen is iets wat Hannelies al lang wilde doen, maar zoals met zoveel plannen in het leven kwam er niks van. Totdat een aantal jaren geleden haar moeder kwam te overlijden en die gaf het advies om altijd je dromen na te jagen. Daarop heeft Hannelies besloten haar diploma's te halen en is haar eigen hondentrimsalon begonnen in Nederhemert, aangesloten bij vakvereniging ABHB. Een echte dierenliefhebster, want samen met Peter heeft ze 3 honden, 2 katten en een aantal kippen.

Dat blijkt ook wel als we het hebben over haar passie voor het vak. "Ik vind het fijn als de hond op zijn gemak en relaxed is bij ons in de salon. Het moet een leuk uitstapje zijn voor de hond en deze moet zich fijn voelen als het baasje hem of haar weer komt ophalen". Wanneer we over de behandelingen beginnen dan worden er bijna net zoveel opgenoemd als bij onze eigen kapper. Knippen, plukken, strippen, ontwollen, effileren, borstelen, kammen, wassen, föhnen, badderen, oren schoonmaken, nagels knippen, al met al een aardig lijstje. "Welke behandeling de hond nodig heeft, verschilt per vacht en ras. Een Jack Russel heeft natuurlijk een andere vacht als een Golden Retriever, maar voor iedere hond hebben we een eigen plan. Daarom is het ook zo moeilijk om een vaste prijs neer te zetten, dus wij nemen de prijs graag met klant door van te voren, want iedere hond is uniek". Zo is er buiten de vacht om natuurlijk ook een verschil in de grote van een hond en de staat waarin de vacht verkeerd. De behandelingen zijn niet alleen maar voor de schoonheid van de hond, maar zijn ook belangrijk voor de huid. Het slecht onderhouden van de vacht kan voor huidproblemen zorgen en ieder ras vraagt weer zijn eigen methode. Ook verkoopt Hannelies producten om je hond

mee te verzorgen. Onder het mom van, iedere dag leer je weer bij, kwam ik erachter dat er een speciale hondentandpasta is en ook een hondentandenbostel met 3 koppen. Daarbij heeft ze onder andere ook verschillende borstels, kammen en shampoos. Dus verdient uw hond het een keer lekker verwend te worden, op de Nederhemertsekade is hij of zij in goede handen.

Hortensia in de branding

In juli waren er zeer warme weken en ook de hortensia bij de familie Kreling in de Molenstaat had het warm

Foto: D. Brugmans

Heeft u ook een mooie foto ergens in Nederhemert gemaakt van iets alledaags, iets aparts of gewoon iets wat u opvalt? Stuur deze dan naar de dorpskrant. Wie weet wordt uw foto geplaatst!

Mailen naar: kooijmangroeneveld@kpnmail.nl

Een 50 jarige...

Jack van Hemert werd 50 jaar en Nederhemert mocht dat weten.

Vrijdag 16 september werd Jack van Hemert uit de Korenbloemstraat 50 jaar en iedereen mocht dat weten. Er was een prachtige versiering in de tuin gemaakt. Toen Jack s' morgens wakker werd wist hij niet wat hij zag. Jack is werkzaam bij DHL Depot Drunen en is overal bekend in de Bommelerwaard in het pakjes bezorgen. Samen met zijn vrouw bezorgen ze ook 4x per jaar de Dorpskrant in Nederhemert.

Jack is een tweelingbroer, zijn andere broer Tony woont in Ammerzoden en daar was het vrijdagavond feest. Jack houdt het feest later als ook zijn vrouw jarig is.

Een bezorgauto van DHL in de tuin met een spandoek aan de muur waarop stond "Net als zijn tweelingbroer is-ie 50 deze ouwehoer!"

Jack namens de redactie van de Dorpskrant nog van harte gefeliciteerd en wij hopen dat jullie nog vele jaren de Dorpskrant Nederhemert zullen bezorgen.

Oranje Trouw: Quizavond

Quizavond

De eerste vrijdag van de maand november, 11 november, is het weer de jaarlijkse quizavond van Oranjevereniging Oranje Trouw uit Nederhemert..

We gaan er weer een gezellige avond van maken vol met leuke vragen om zo te kijken welk team er de meeste punten behaalt. Iedere punt is geld waard en ieder fout antwoord 'kost' geld. Zo kunnen de teams nog een leuk bedrag winnen mits ze meer antwoorden goed als fout hebben natuurlijk ;-). Er zullen weer diverse categorieën zijn zoals onder andere: klokkijken, rekenen, algemene vragen e.d.

Een team bestaat uit 6 personen. Zo kun je mee doen als buurtvereniging bijvoorbeeld maar ook gewoon als collega's of vrienden. Deelname is gratis. Deze avond zal worden gehouden in Dorsp huis de Gaarde in Nederhemert en begint vanaf 20:00.

We hopen weer op een leuk aantal teams maar bovenal een gezellige avond met elkaar!!

25 jaar directeur van C.B.S. De Wegwijzer

Vijf en twintig jaar directeur:

Wim van der Toorn

We praten in de school over de jaren dat Van der Toorn directeur is op onze school. Het is

bijna vijf en twintig en een half jaar geleden dat het eerste contact met de school in Nederhemert plaatsvond.

Van der Toorn werd geboren in 1962 te Scheveningen, als nakomertje in een gezin van 6 kinderen: drie zussen en twee broers. Vader en moeder waren koster van de kerk. Hun huis was tegen de kerk aangebouwd. Hij groeide dus letterlijk onder het dak van de kerk op. Vaak speelde hij tussen de banken, als zijn ouders in de kerk bezig waren. Beide broers zaten al in het onderwijs toen hij zelf nog heel klein was. Als kind ging hij in Scheveningen naar school. Toen hij op de kleuterschool zat, was zijn broer daar stage-meester. Van der Toorn wilde dit voorbeeld van jongs af aan volgen en stelde zich er al vroeg op in om ook meester te worden. Na de kleuterschool volgde de lagere school. Deze school was niet op loopafstand. De eerste jaren ging hij met de bus en later met de fiets. Op zesjarige leeftijd ging hij al alleen met het openbaar vervoer naar school! Tussen de middag even naar huis: het was er niet bij. Er werd altijd op school gegeten, behalve als z'n vader of moeder jarig waren, want dan kwam een van de broers of zussen hem met de auto op school ophalen om tussen de middag thuis te eten. Dat was een feest en

voelde hij zich heel stoer en speciaal. Op school noemde iedereen hem altijd "Koster". Hij zag dat als een erenaam. Al is van der Toorn nu directeur van de basisschool, hij is zelf ook niet altijd braaf geweest op school. Ooit ging hij stiekem van het plein, onder schooltijd, wat verboden was. Kocht in de winkel tegenover de school stinkbommetjes en liet ze in de schoolgang afgaan... Hoewel hij ook niet heel érg ondeugend was, gooide hij wel samen met de andere kinderen van zijn school bakstenen naar de kinderen van een aangrenzende school. Uiteraard werd er ook flink teruggegooid. Ernstige dingen gebeurden er ook. Op een dag was plotseling zijn meester van groep 5 nog op jonge leeftijd overleden. Dit herinnert hij zich nog tot op de dag van vandaag.

In 1975 nam Van der Toorn afscheid van de lagere school. De afscheidsavond leek toen al wel een beetje op de afscheidsavonden van nu. De middelbare schooltijd volgde hij in Rotterdam op de 'Guido de Brès'. Deze reis werd dagelijks per tram en trein afgelegd.

Na de 'Guido' volgde de stap naar 'de Driestar' in Gouda. In 1986 werd deze opleiding afgerond en werd er datzelfde jaar getrouwd met Mariët van der Lee. Hun woonplaats werd Genemuiden, waar Van der Toorn benoemd werd als meester van groep 6. Na drie en een half jaar werd hij adjunct-directeur. Omdat ze wat dichterbij hun ouders wilden wonen volgden sollicitaties naar Katwijk aan zee en Speuld. Uiteindelijk stond er een advertentie voor Nederhemert in de krant. Er werd gesolliciteerd naar Nederhemert en niet lang na de aankomst van de brief kwam er een delegatie uit Nederhemert op bezoek. Er kwam een grote 'peugeot familiale' voorrijden. Hieruit stapten Dirk van Ooijen, Jan van Ooijen, Cees Oomen, Roelof Oomen en Jan Vos. Misschien om de sfeer van het gezin te proeven en om te kijken of het wel een net huishouden was. Daarna volgde een uitnodiging voor een gesprek met het bestuur in Nederhemert. Ook volgde een ontmoeting met het personeel en

de MR. Men ging hier niet over één nacht ijs. Blijkbaar werd alles goedgekeurd en een benoeming volgde in het late voorjaar van 1991.

Na de benoeming reed Van der Toorn verschillende keren vanuit Genemuiden naar Nederhemert. Hij was snel ingewerkt en opgenomen in het team. In de zomer volgend op de benoeming verhuisde het gezin met één dochtertje van 2 jaar naar Maasdijk 25 omdat het schoolhuis nog niet leeg was. Rond half november kon het schoolhuis door Van der Toorn worden aangekocht. Januari 1992 verhuisde het gezin definitief naar het Kerkplein met inmiddels twee meisjes. De komst van Van der Toorn naar Nederhemert in de zomer van 1991 blijft altijd verbonden met de stormachtige komst van hun tweede dochter. Van der Toorn: "We wisten de afslag naar onze nieuwe woonplaats nog niet goed en reden vanuit Arnhem naar huis. Onderweg begon de bevalling. Ik miste de afslag richting 's-Hertogenbosch" En zo werd het tweede meisje onderweg naar huis in een restaurant geboren.

Over zijn start in Nederhemert vertelt Van der Toorn het volgende: "Ik kreeg van het bestuur alle ruimte om er iets moois van te maken. Ik moest wel erg wennen aan de onderlinge communicatie." Die was anders dan hij gewend was. Als men het ergens niet mee eens was trok men flink van leer tegen elkaar. Men spaarde elkaar bepaald niet. Maar tot zijn verbazing was aan het eind van bijvoorbeeld een vergadering alles weer koek en ei en werd er vaak bij een van de bestuursleden tot diep in de nacht gezellig een borreltje gedronken. U begrijpt: de sfeer in de bestuursvergadering was over het algemeen altijd erg open en alles werd tegen elkaar gezegd.

In het team heerste een 'eilandencultuur'. Iedereen deed wat hij zelf goed vond en er was weinig samenwerking. Dit is ook wat Van der

Toorn het eerst heeft aangepakt. Zorgen voor een veilige en gezellige sfeer in het team en voor de leerlingen. Gezamenlijk verantwoordelijkheid dragen voor de hele schoolorganisatie. Ook pakte hij de vernieuwing van methodes en het leerlingvolgsysteem aan. Gegevens van de kinderen stonden allemaal nog op papier. Van der Toorn heeft bij binnenkomst de typemachine aan de kant gezet en vervangen door de computer. En hiermee kwam in het eerste jaar een digitaal leerlingvolgsysteem de school binnen.

Hij merkte dat het invoeren van veranderingen niet zo gemakkelijk ging. Bijvoorbeeld op een snelle, constructieve en gestructureerde manier vergaderen was men hier niet gewend. Ook was men niet echt gewend dat men inspraak over iets mocht hebben en er breed overleg mogelijk was. Opmerkelijk vond hij ook dat diverse bestuursleden al jarenlang in het bestuur zaten. Soms hadden ze zelf al een hele poos geen kinderen meer op school. Dat was heel fijn vanwege hun ervaring, maar ook bijzonder omdat veel dingen lang bij het oude bleven. In het begin was er weinig zicht op het totaal. Er was bijvoorbeeld geen duidelijk overzicht van de financiën. "Je wist nooit goed wat er was en waar het aan uitgegeven werd". Het was wel zo dat hij nooit beperkt werd in wat hij voor de school wou aanschaffen.

Van der Toorn moest in het begin erg wennen aan de dorpscultuur. Hij kwam vanuit het toch wel stadse Scheveningen en Genemuiden naar

het kleine en dorpse Nederhemert. Gewend aan de meer afstandelijke manier van omgaan met elkaar was hij heel verrast met de slagroom die iemand van de supermarkt kwam brengen bij de geboorte van zijn tweede dochter. Ook vond en vindt hij het mooi dat de klok van de kerk een uur luidt als er iemand is overleden, ongeacht of iemand kerkelijk is of niet. "Ook het rondbrengen van kaartjes om aan te kondigen dat er iemand is overleden heb ik als bijzonder ervaren". Waar hij het eerste jaar ontdaan over was, was dat op nieuwjaarsdag alle fietsenrekken uit de fietsenstalling op het dak lagen. Zoiets had hij nog nooit meegemaakt. Hij moest ze er zelf met een paar bestuursleden afhalen.

Van der Toorn blikt terug op de beginjaren. Plezier met de kinderen en collega's stond hoog in het vaandel. Op warme dagen kwam het voor dat de brandslang werd uitgerold en spoot hij de kinderen nat op het plein.

Ook de collega's ontkwamen niet aan een waterstraal. Niet iedereen liet dat gebeuren en zo gebeurde het dat leerkrachten elkaar zelfs tot in de gangen natspotten. In de winter, als er een pak sneeuw was gevallen, ontstonden er met de hele school inclusief de meesters en juffen sneeuwbalgevechten en werden er gezamenlijk enorme sneeuwpoppen gebouwd. Waar van der Toorn in zijn team om bekend is: "Als er iets te vieren valt is er iets lekkers bij de koffie en er was vaak aanleiding om met elkaar lekker te gaan eten." Dit alles bevorderde de

onderlinge sfeer maar ook de samenhang in het team.

Over die beginjaren: Hij begon in 1991 bijna volledig in groep 8. Er waren een aantal middagen vrij geroosterd voor directietaken. "Het was heel erg druk. In een paar middagen moest al het directiewerk gebeuren en er moest ook op een goed niveau lesgegeven worden." Het lesgeven was in die tijd heel frontaal. Er werd uitsluitend klassikaal lesgegeven. Hij probeerde dat wel te veranderen door niveau in z'n lessen aan te brengen, maar het was niet te vergelijken met hoe het nu gaat. Het lesgeven in groep 8 was heel erg leuk. De kinderen waren heel open en spontaan en er waren mooie gesprekken. Elke morgen en middag begonnen ze met een psalm. Ze begonnen bij psalm 1 vers 1 en zo werd het hele psalmboek doorgezongen. Ook was het mooi om na een Bijbelverhaal een poosje na te praten. Zijn groep werkte als eerste van de school al snel op de computer. Er stond maar één computer in de klas voor de hele groep. Hier stond het programma 'hoofdwerk' op. Als je met de rekenles begon, ging de eerste achter de computer en zo wisselde de hele klas zich tijdens de rekenles af. Ze maakten zo heel veel rekenkilometers en vonden het nog leuk ook. Wat Van der Toorn niet gewend en heel mooi en bijzonder vond, was het open-toelatingsbeleid. Prachtig om bijna alle kinderen van het dorp op één school te hebben, ongeacht de kerkelijke achtergrond. Hoewel dit in het verleden wel met ups en downs gegaan is, is hij heel blij dat dit nu nog steeds zo kan zijn. Als hij kijkt naar de dorpskrant is het mooi en bijzonder dat er van alle geledingen iets in kan staan. Men heeft over het algemeen een goede verstandhouding onderling en accepteert en respecteert elkaar.

Met structureel voor de klas staan is hij in 2001 gestopt. Toen is hij fulltime directeur geworden. De laatste jaren van het lesgeven waren druk en zwaar. Een van de collega's studeerde voor dominee en ging met vicariaat. Van der Toorn stond toen in zijn eentje een poosje fulltime voor groep 7 en 8, ongeveer 50 kinderen. Er moesten van twee groepen stapels schriften worden nagekeken. De werkdruk was heel zwaar. Een extra belasting in die periode: Van der Toorn moest bijna dagelijks naar

Scheveningen om bij zijn zieke vader te waken. Het directiewerk moest worden gecombineerd met het werken voor de klas. In het team ging het een poosje niet lekker. Na een lastige, moeilijke periode bleek dat het besturen/managen van een éénpitter (één school onder één bestuur) meer vergde dan een paar middagjes directietaken. Sinds 1993 deed Van der Toorn, na het vertrek van juf Oosse, het directiewerk alleen. Dat werd teveel. Er werd besloten dat vanaf 2001 een adjunct-directeur hem terzijde zou staan. Dit is in 2007 gewijzigd in een Managementteam met twee bouwcoördinatoren waarmee de directeur kan overleggen en taken delegeren.

Verbazing was er over het zingen van de kinderen: Vanuit Scheveningen en Genemuiden was hij gewend dat er uit volle borst en met veel volume gezongen werd. Hier was dat veel minder. In groep 8 zongen vooral de jongens bijna niet mee. Ze zagen het nut van zingen niet zo. Later, toen collega Den Ouden op school kwam, kreeg hij een medestander. Het zingen werd steeds beter. Ook het samen zingen door alle kinderen samen in de middenruimte -wat toen regelmatig plaatsvond- bevorderde het plezier om te zingen.

Een grote wens van hem is nog steeds het oprichten van een kinder- of schoolkoor. Het zingen heeft hij zelf van huis uit mee gekregen. Van der Toorn: "Zingen geeft ruimte om wat in je hart leeft naar buiten te brengen". Wat Van der Toorn ook opviel in Nederhemert was de gemoedelijke cultuur tussen de kinderen onderling: In Scheveningen en Genemuiden werd er regelmatig flink gevochten met elkaar op het schoolplein. Hier was en is dat eigenlijk nooit aan de orde. De tijd dat Van der Toorn les gaf was een mooie tijd. Er was ruimte voor sfeer en gezelligheid maar ook voor serieuze

zaken en er werd hard gewerkt. Overigens is dat laatste nog steeds zo.

Van der Toorn vertelt over de veranderingen die hij hier heeft ingevoerd. De kinderen gingen nooit op schoolreis. Dit verbaasde Van der Toorn in die tijd. Men was er hier tot dan toe huiverig voor geweest. Van der Toorn: "Het eerste jaar gingen we op proef met groep 7 en 8 op schoolreis naar Delft in een bus". Van alle geledingen ging er iemand mee: iemand van het bestuur, een ouder, hijzelf, de meester van groep 7 en de dokter. Zij moesten een oordeel vellen of een schoolreis wel verantwoord was. Na een geweldige dag in Delft was de mening bijgesteld: Voortaan mochten de kinderen op schoolreis. In de beginjaren gingen de kleuters nog niet. Maar al snel mochten ook zij in de buurt een bestemming uitzoeken. De kleuters mochten iets in Nederhemert gaan doen, groep 3/4 in de Bommelerwaard, groep 5/6 ergens in Gelderland en groep 7/8 mochten iets in Nederland bezoeken. Deze cirkel werd voor alle groepen na verloop van tijd bijgesteld en uitgebreid. Ook het jaarlijkse zingen bij de vlag rond (toen nog) Koninginnedag werd uitgebreid door voor alle belangstellenden uit het dorp koffie met een oranjetraktatie te regelen.

In 25 jaar is het onderwijs behoorlijk veranderd. Inmiddels zijn er digiborden die de lesmethoden ondersteunen. Het documentatiecentrum wordt nog weinig gebruikt: inmiddels wordt heel veel op internet opgezocht. Vroeger was het streven: de hele week één leerkracht per groep. Dit is door de nieuwe CAO vrijwel onmogelijk geworden. Klassikaal lesgeven is veranderd in werken in niveaus en onderwijs op maat. Per groep zijn er nu 3 tot 5 niveaus waarin wordt lesgegeven. Leerlingen gaan niet of nauwelijks meer naar het speciaal onderwijs, maar volgen op deze school zo nodig een eigen leerlijn, soms geheel losgekoppeld van de groep. Ze blijven dan bij hun eigen dorps- en leeftijdsgenoten op school.

Waar hij ook veel waarde aan hecht: iedereen van zijn team werkt volgens en in een professionele cultuur. "Leerkrachten zijn professionals met een HBO-opleiding. Je mag dus van hen verwachten dat zij hun werk goed. Zelfstandig en in samenhang doen". Het werk van de directeur is dan ook niet alleen om de

leerkrachten in de gaten te houden of ze hun werk wel goed doen. Hij gaat er van uit en heeft het vertrouwen dat ze het ook doen. Als schoolleider, of manager van de school houdt je alle touwtjes in handen. Hij stuurt alles in de richting die hij voor ogen heeft. Hij is en blijft eindverantwoordelijk voor de behaalde resultaten en het hele schoolgebeuren. In het begin was het schoolbestuur veel dichter bij het onderwijs op zichzelf betrokken. Ook het bestuur heeft een professionele omslag gemaakt in de loop van de jaren. Zij besturen nu meer op afstand terwijl de directeur in principe eindverantwoordelijk is voor de hele gang van zaken. Hij legt één keer per maand verantwoording af van wat er is gebeurd en wat er nog te doen staat. Het praten over leerlingen en de inhoud van het onderwijs komt nauwelijks meer voor. Het gaat voornamelijk om de resultaten, personeel, financiën en huisvesting.

Wanneer de contacten voor de school zich in het begin beperkten tot wat contacten met de gemeente Kerkwijk, zijn deze anno 2016 flink uitgebreid. Regelmatig zit van der Toorn in de auto naar Veenendaal, Zaltbommel, Ridderkerk en andere plaatsen. Directiekring van het samenwerkingsverband, directiekring van de christelijke scholen in de omgeving van Nederhemert, culturele commissie, bijeenkomsten met de gemeente over allerlei schoolzaken, landelijke bijeenkomsten van de VGS en het administratiekantoor. Vergaderen met het dagelijks en het algemeen schoolbestuur.

Het onderhouden van contacten met diverse instanties en verenigingen is voor een school heel belangrijk. Een baan van 9 tot 5 is het dus zeker niet. Ook de samenwerking met de kerk verloopt altijd erg prettig. Omdat de school nog steeds groeit is het ook heel fijn dat er elk jaar

gebruik gemaakt mag worden van het kerkgebouw voor de kerstfeestviering.

Heeft deze directeur misschien ook nog iets te doen in zijn vrije tijd? Hij zit in elk geval niet stil! Toen hij hier net kwam werd hij regelmatig gevraagd voor allerlei taken in stichtingen en verenigingen. Hij probeerde het meeste af te houden maar zat op een gegeven moment toch in Veilig verkeer, in het bestuur van het kinderkoor van de Ger. Gem. in Poederloijen, leidde de -14 vereniging van de Ger. Gem. in Aalst en de +16 van de gezamenlijke kerken van Poederloijen, Aalst en Brakel. Inmiddels is de tijd voorbij gevlogen. Op dit moment is hij nog voorzitter van de Dorpsraad, regelt EHBO-lessen voor volwassenen, zetelt in de redactie van de Dorpskrant en zit in de dorpshuiscommissie. Al met al, samen met de schooltaken buiten de reguliere werktijden, een druk bestaan.

Thuis heeft hij een flinke sier- en groentetuin. Ook kippen behoren tot de liefhebberij van Van der Toorn. In het verleden huisden er ook ouessant-schapen, dwerggeiten, konijnen, tortel- postduiven en een hond aan het Kerkplein. Het gezin zelf is van 3 kinderen uitgebreid met 3 schoonkinderen en 3 kleinkinderen. Ook aan het Kerkplein ontbreekt het niet aan levendigheid.

Is er dan geen moment in die 25 jaar, of in de toekomst, dat hij hier wil stoppen? Van der Toorn vertelt: "Nee, ook na 25 jaar blijven er nog steeds dingen die anders en beter kunnen. Het werk is eigenlijk nooit klaar". Hij krabt zich dan ook wel eens achter de oren als andere directeurs soms na een paar jaar al vertrekken naar een andere school of naar het voortgezet onderwijs. Dat kan voor de kwaliteit van het

onderwijs nooit goed zijn. Soms maakt hij zich zorgen over de toekomst. Bestuursfuncties zijn lastig in te vullen. Iedereen heeft het druk. Hoewel de ouderbetrokkenheid heel goed is, is het te merken dat ook de ouders het steeds drukker krijgen. In die zin kan ook de visie van de school worden gezien. Deze visie staat verwoord op het plein: "Samen voor elkaar" Het blijft een streven om dit met alle betrokkenen van de school zo optimaal mogelijk in te blijven vullen.

Van der Toorn heeft nog werk genoeg op school. Hij heeft het in Nederhemert nog steeds goed naar zijn zin en hoopt er nog lange tijd te kunnen wonen. Als hij gezond mag blijven hoopt hij zo lang mogelijk met Gods hulp het werk als directeur voor deze school te kunnen en mogen doen.

Reanimatie en EHBO cursus

Op dinsdag 13 september is er een cursusavond geweest voor Reanimatie en AED-bediening. Van de 24 die zich opgegeven hadden zijn er 20 geweest, die de avond met goed gevolg hebben afgelegd. De reacties die we hoorden waren positief!! Op de foto's krijgt u een indruk van deze avond.

Gezien de behoorlijke hoeveelheid aanmeldingen, is er afgesproken dat er volgend jaar een herhalingsavond wordt gehouden, ook in het Dorpshuis.

Mogelijk zijn er nog meer mensen die de reanimatiecursus willen doen. Als er minimaal 12 aanmeldingen komen, willen we nog een keer een cursusavond organiseren in het voorjaar.

Verder schijnen er ook mensen te zijn die ook wel een EHBO-diploma willen halen als het ook in Nederhemert gegeven wordt. Als er voldoende aanmeldingen zullen we deze ook organiseren.

Dus:

- Wilt u ook leren reanimeren en de AED kunnen bedienen?
- Bent u al gediplomeerd, maar wilt u een herhalingscursus volgen?
- Bent u geïnteresseerd in het halen van een EHBO-diploma?

Geef u zich dan op per email:
info@dorpsraadnederhemert.nl

De kosten zijn nog niet exact bekend. Voor de reanimatiecursus betaalt u € 25,-. Voor een EHBO-cursus is het mede afhankelijk van het aantal personen. Hoe meer mensen zich opgeven, hoe goedkoper het wordt!!

Dus aarzel niet, en geef je ook op!!

Getrouwd!

*Henriëtte van der Meijden en Erik de Jong op
9 september 2016*

*William van Wijk en Melissa Bouman
op 13 augustus 2016*

Getrouwd!

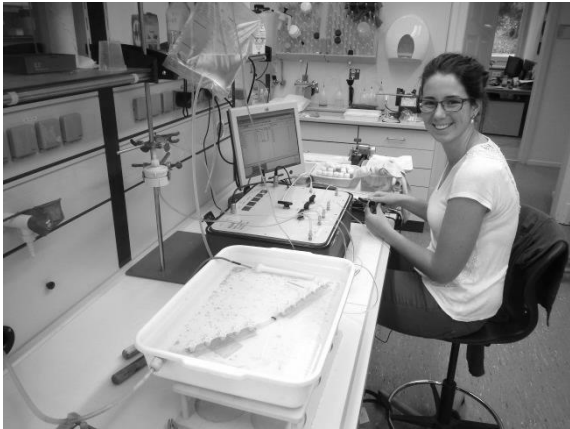
*Marit van Rijswijk en
Wilbert van Wijk
op 7 juli 2016*

*Pieter van der Meijden
en
Mieke Wisse
op 30 juni 2016*

Afstuderen in Zwitserland

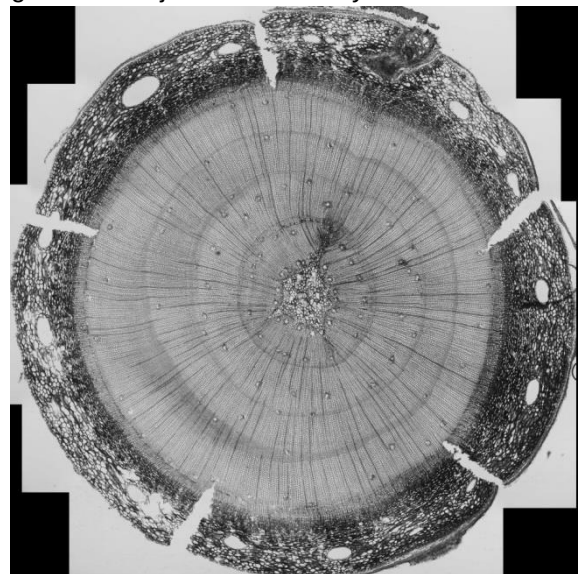

Er werd me gevraagd om een stukje te schrijven over mijn opleiding Bos en Natuurbeheer en mijn afstudeer onderzoek waarvoor ik een tijd naar Zwitserland ben geweest.

In de zomer van 2014 rondde ik mijn opleiding Toegepaste Biologie, met specialisatie ecologie, aan HAS Hogeschool af. Hoe dichter ik naar het afstuderen toeging, hoe meer ik ging beseffen dat ik nog maar zo weinig wist van de natuur. Regelmatig als mensen dingen aan mij vroegen moest ik antwoorden met 'weet ik niet' of 'er zijn meerdere dingen mogelijk'. Ik had het gevoel dat er nog zoveel meer te leren was. Daarom heb ik toelating gevraagd voor de master Bos en Natuurbeheer aan Wageningen Universiteit. Het gesprek met de studiebegeleider vooraf vergeet ik nooit meer. Toen ik hem vroeg waarom het waardevol is om door te leren antwoordde hij: 'Het is net als naar de kapper gaan, het is niet noodzakelijk maar het is een waardevolle investering in je zelf'.

Mijn studie aan Wageningen Universiteit was een ontzettend mooie tijd. Ik ben op kamers gaan wonen in een studentenhuus in Renkum, waar ik nog steeds goede herinneringen aan heb! Mijn opleiding was een uitdaging waarin van alles aan bod kwam, van onderzoek naar het gedrag van regenwormen tot twee weken vegetatie onderzoek op Terschelling. De weken op Terschelling waren een mooie ervaring. Met een groep internationale studenten hebben we op onze fiets de duinen bedwongen, door los

zand gefietst en in de stromende regen op onze knieën planten op naam gebracht. Bos en Natuurbeheer is niet alleen actief buiten zijn, vaak is meer dan de helft van de tijd besteed aan computer werk. Ook dit is heel uiteenlopend, data moet verwerkt worden tot concrete resultaten, maar ook modellering is een belangrijk onderdeel. Bij modellering worden wiskundige modellen gebruikt om processen na te bootsen. Dit kan gaan om grootschalige processen zoals gebiedshydrologie en systeemecologie, maar ook om kleinschalige processen zoals de werking van een plant. Met behulp van modellering kun je erachter komen of je de systemen begrijpt, maar ook simuleren wat er gebeurt als je iets in een systeem verandert.

Het tweede jaar van mijn opleiding bestond officieel uit een stage en een afstudeer onderzoek. De onderzoeksplaats moet door de student zelf gezocht worden. In het voorjaar van 2015 ben ik het vak 'bos ecologie en bosbeheer voor gevorderden' gaan volgen. Tijdens dit vak hadden we veel veldwerk, zoals het opmeten van de houtstand en evaluatie van diverse bosbouw technieken. Tijdens een van deze veldwerkdagen raakte ik in gesprek met een docent die vertelde over de bossen in de Alpen. Hoe deze bossen aan het veranderen zijn door onder andere de toenemende droogte. De mogelijkheid om onderzoek te gaan doen in de Zwitserse bossen trok mij enorm! En van het

een kwam het ander, nog geen maand later waren de contracten ondertekend die de weg vrijmaakten om naar Zwitserland te gaan.

Ik kan me goed voorstellen dat het voor veel mensen onbegrijpelijk is om bomen te onderzoeken. Daarom zal ik iets vertellen over de achtergrond van het onderzoek. Mijn onderzoek in Zwitserland richtte zich op de gevolgen van langdurige droogte op de structuur en functie van bomen. Als gevolg van de klimaatsverandering worden de valleien tussen de hoogste bergketens van de alpen steeds droger. Een van deze valleien is Wallis in Zwitserland. De toenemende droogte leidt tot boomsterfte, vooral de bossen in de lagere gedeeltes van de valleien worden getroffen. Een groot gedeelte van de bossen in alpengebieden zijn zogeheten 'beschermingsbossen'. Deze bossen moeten sterk en vitaal zijn omdat ze de lagere en economisch waardevolle gebieden beschermen tegen lawines en modderstromen. Boomsterfte, onder andere door droogte, zorgen ervoor dat de bossen zwakker worden waardoor ze minder geschikt zijn om lager gelegen gebieden te beschermen.

Een van de boomsoorten die het hardst achteruit gaat is de Grove Den. Deze boomsoort is een van de kernsoorten van het

nationale natuurreservaat 'Pfyndwald', een van de laatste natuurlijke pijnboombossen in Europa.

Om de impact van langdurige droogte op de Grove Den te kunnen onderzoeken is in 2003 een grootschalig irrigatie project gestart in een afgelegen gedeelte van Pfyndwald. Dit irrigatie project wordt geleid door het onderzoeksbureau WSL van de Zwitserse overheid. Binnen WSL was ik een student van de dendro-klimatologie groep. Deze groep bestudeert de invloed van klimaat op bomen door te kijken naar de bomen op cel niveau. Mijn onderzoek richtte zich op het begrijpen waarom een boom dood gaat door droogte. Hiervoor hebben we takken geknipt uit de boomkroon en stukken hout uit de stam. Dit hout wordt met een speciaal apparaat, de microtome, handmatig tot hele dunne plakjes gesneden. Deze plakjes van enkele micrometers dik worden via een chemisch proces gekleurd om de boom cellen goed zichtbaar te maken. Uiteindelijk worden de plakjes, oftewel microsecties, gefotografeerd met een vergroting van 100 of 200x. Speciale computer programma's kunnen dan alle informatie uit de foto opmeten, zoals hoe groot de cellen zijn, hoeveel cellen zijn er, enzovoorts. Naast deze metingen zijn er talloze andere metingen gedaan, zoals het meten wat waterstroming door takken, meten van water in de stam door middel van elektriciteit en het meten van suikers in de bast. Deze gegevens heb ik gebruikt om te kijken of er knelpunten in het watertransport van de boom zitten. Zo'n knelpunt in een tak kan ervoor zorgen dat de boom onder droogte de tak kan laten afsterven om de stam te beschermen.

Ik heb van Augustus tot November in Zwitserland gewoond, en ben daarna nog enkele weken terug geweest in December en in Mei-Juni. Zwitserland is een prachtig land maar ook duur. Ongelofelijk duur. De hoofdstad van het Zwitserse onderzoeksbedrijf zit aan de rand van Zürich, een mooie stad maar met een groot tekort aan studentenkamers. Gelukkig was er een goedkoper alternatief, een kamer in een driehonderd jaar oude boerderij die bewoond wordt door een inmiddels 89 jaar oude vrouw. De weken die ik in dat huis gewoond heb waren ronduit uniek. Vijf kamers verhuurde ze op de middelste verdieping van

de boerderij, de bovenste verdieping was al jaren niet meer in gebruik. Centrale verwarming was er niet, en er mochten niet teveel lichten tegelijk branden want dat kon de elektriciteit niet aan. De kamers werden uitsluitend verhuurd aan internationale studenten van WSL. Dit betekende dat ik afwisselend met mensen uit Polen, Duitsland, Letland, Madagaskar enzovoort in huis heb gewoond. Mevrouw kon heel aardig zijn, zo is het meerdere malen gebeurd dat we beneden in de keuken aan tafel zaten te praten, in een mengeling van Duits, Engels en weet ik niet allemaal wat voor talen. Maar mevrouw had ook een behoorlijke gebruiksaanwijzing. Zo stond ze op een keer naast ons aan de aanrecht toe te kijken hoe we aan het koken waren, al mopperend dat wij geen huishoud diploma hadden. Ze verwisselde pannen omdat ze op de verkeerde pit stonden en mopperde omdat de koelkast (die ongelofelijk oud was) kapot ging doordat er teveel eten in lag. Toch heb ik respect voor haar, niet veel mensen zullen op die leeftijd nog om kunnen gaan met internationale gasten.

Afgelopen Augustus heb ik mijn project afgerond en ben daardoor geslaagd voor mijn opleiding. Ondertussen ben ik begonnen met solliciteren voor een baan als ecoloog. Dit kan bij instanties zoals ecologische adviesbureaus,

ingenieursbureaus op het gebied van milieu, natuurorganisaties en overheidsinstanties. Toch blijft het buitenland, ook Zwitserland, trekken. Dus als er een kans komt om weer voor kortere of langere tijd onderzoek te doen in het buitenland, dan ga ik daar zeker over nadenken!

Marleen Vos

Een 50'er stelt zich voor

Hallo allemaal, ik ben Dick van de Werken, 56 jaar oud en woon op de Nieuwstraat 24. In 1985 getrouwd met Andrea, we hebben 2 dochters (Tamara en Carola) en sinds vorig jaar ben ik trotse opa van kleindochter Nine.

De meeste mensen zullen mij beter kennen als Dick(y) Sterrebos.

Dit komt omdat ik tot mijn 14e jaar in het Sterrebos heb gewoond. Mijn vader en moeder woonden in een dienstwoning in het Sterrebos, en toen mijn vader op zijn 63 jarige leeftijd ontslag kreeg bij familie Rooseboom moesten we ook de dienstwoning uit. Mijn ouders hadden grond op de 'Nijesteeg' en daar werd vervolgens een huis gebouwd in 1974. Dit huis hebben wij, Dick en Andrea, gekocht net voordat we trouwden in 1985.

Nog wat meer over mezelf:

Als klein manneke van 10 jaar oud ging ik met Gerrit van de Laar (beter bekend als Gerrit de Keutel) eieren verkopen met de bakfiets in Aalst. Na mijn schooltijd in 1976, heb ik tot 1979 bij Gerrit en Jenneke gewerkt als groenteman. We gingen venten met groenten en fruit in Werkendam, Papendrecht, Leerdam en op zaterdag in Nederhemert. Ik heb deze tijd geweldig gevonden!

In november 1979 moest ik voor 14 maanden in militaire dienst. Met de nadruk op moest, want deze tijd vond ik echt niet leuk.

Na mijn dienstitijd in 1980 ben ik in 1981 bij mijn zwager, Cees Keynemans (Bij de ouderen onder ons beter bekend als Ceesje Pap) begonnen als vrachtwagenchauffeur om eieren op te halen in Brabant en Limburg. Deze werden dan gesorteerd op gewicht en werden weer verkocht aan verschillende eieren exporteurs.

Aan deze tijd kwam in 1998 een einde. Toen begon ik bij mijn neef Peter van de Werken op

de chrysantenkwekerij. In het begin in de kas, maar later als chauffeur op de Riverflowers auto. Ik bracht de bloemen van Riverflowers regelmatig zelf weg naar Engeland: vaak met de trein heen vanaf Calais naar Engeland en met de ferry vanaf Felixstowe of Harwich terug naar Nederland. Aan dat links rijden in Engeland was je snel gewend behalve als je 's nachts van een losadres kwam en er voor de rest geen verkeer was.

Bij Riverflowers heb ik tot juni 2014 gewerkt en nu werk ik bij Geranco transport uit Nieuwaaal, ook weer als chauffeur om de bloemen en planten uit deze regio naar verschillende veilingen brengen.

De tijd dat ik niet werk ben ik veel bezig om de tuin in orde te maken. Een hele klus, waar ook mijn vrouw veel tijd aan besteedt. Daarnaast hebben we beiden de afgelopen jaren met heel veel plezier aan activiteiten van de Oranjevereniging meegewerkt. Zelf heb ik van 1996 tot 2006 en mijn vrouw Andrea van 2006 tot 2015 in het bestuur van de Oranjevereniging gezeten. De jaarlijkse feestweek met alle voorbereidingen die daarbij nodig zijn, zijn mooi om aan mee te werken. Zeker bij de Truckshow en de Truckpulling draag ik zeker nog een steentje bij.

Regelmatig ga ik ook bij andere Truckpulling wedstrijden kijken en het verwonderd mij steeds dat die trucks heel blijven. Zelf heb ik ook een keer mee mogen rijden tijdens zo'n wedstrijd en dan merk en voel je pas hoeveel geweld er los komt in zo'n truck.

In de toekomst hoop ik heel veel te kunnen genieten van mijn titel als OPA.

Ik geef de pen nu door aan Corrie Verheij.(van Sander Verheij)

Huisartsenopleiding

HUISARTSENOPLEIDING

In deze bijdrage van de huisartsenpraktijk voor de dorpskrant wil ik iets vertellen over de huisartsenopleiding. Sinds 2015 ben ik als huisarts actief om artsen op te leiden tot huisarts.

Het gaat om artsen die de geneeskunde opleiding hebben afgerond, vaak al een aantal jaren hebben gewerkt op verschillende afdelingen in het ziekenhuis of binnen de psychiatrie en zich willen specialiseren tot huisarts. Na de selectie procedure volgen ze een 3 jarige opleiding tot huisarts. Het eerste en derde jaar bij een huisarts en het tweede jaar in het ziekenhuis, verpleeghuis of instelling voor Geestelijke Gezondheidszorg. Om genoeg tijd te hebben voor de patiënten hebben de huisartsen in opleiding (ook wel AIOS genoemd: Arts In Opleiding tot Specialist) een half uur per patiënt, langzamerhand wordt dat teruggebracht toe een kwartier.

De opleider zal de eerste maanden alle patiënten bespreken en zo nodig meekijken, later alleen bij de moeilijker problemen waar de AIOS tegenaan loopt. Hiervoor wordt dagelijks een uur voor vrij gemaakt.

Voor al het eerste jaar van de opleiding wordt veel aandacht besteed aan de communicatievaardigheden. Daartoe wordt er ook regelmatig een video opgenomen van de

contacten tijdens het spreekuur. (Uiteraard alleen na toestemming van de patiënt) Deze worden dan besproken met mij als opleider of op het huisartseninstituut in Zeist, behorend bij het Universitair Medisch Centrum Utrecht.

De AIOS moet elke week een dag naar het huisartseninstituut voor onderwijs.

Ook de opleider moet ongeveer 10 hele dagen per jaar naar het huisartseninstituut voor onderwijs. Dan gaat het niet zozeer om medische inhoudelijke kennis. Maar meer om vaardigheden te krijgen, zoals kennis overdracht, feedback geven. Maar ook hoe beoordeel je de AIOS op de juiste manier. Daarbij zijn 7 competenties van belang: medisch handelen, samenwerken, organiseren, maatschappelijk handelen, wetenschap en onderwijs, en professionaliteit.

Persoonlijk vind ik het erg leuk om andere artsen op te leiden. Ik geniet van het enthousiasme van de huisartsen in opleiding. En door de vragen die gesteld worden wordt ik zelf ook weer gestimuleerd om dieper over bepaalde problemen na te denken. Daarnaast is het zo, dat ik niet alleen de leermeester ben van de AIOS, ik leer ook van hen. Elke collega heeft weer zijn eigen bijzondere kennis, en mooie eigenschappen die een bijdrage kunnen leveren aan de praktijk.

Ik vind het ook fijn om te zien dat de huisartsen in opleiding op een prettige manier worden ontvangen in Nederhemert. Ook als dingen nog niet optimaal gaan dan wordt het op een positieve manier teruggekoppeld. Daar bedank ik jullie allen voor.

Inmiddels hebben we afscheid genomen van dokter Femke Veldman. Ze gaat haar opleiding vervolgen in het verpleeghuis. Vanaf 1 september heeft dokter Rick de Rover haar plaats overgenomen.

Joop van den Dool

huisarts

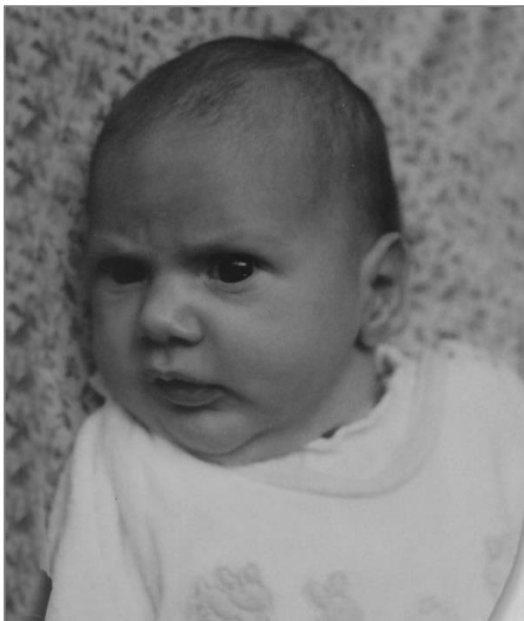
Esther woont op het mooiste plekje van de wereld

“Esther woont op het mooiste plekje van de wereld dat er voor haar is!”

Dit is het bijzondere verhaal van Esther Robbemondt, dochter van Gerrit en Griet Robbemondt-Hobo en zus van Petra Robbemondt die samen met haar man Marco Beverloo 3 kinderen heeft; Vince, Matz en Senn. En we moeten zeker Gerrit Hobo niet vergeten, de broer van Griet en dus de oom van Esther.

Esther heeft een tweevoudige beperking; dat houdt in dat ze zowel lichamelijk als geestelijk een beperking heeft. Concreet houdt dit in dat ze op haar huidige leeftijd van 28 jaar, gemiddeld genomen functioneert op het niveau van een anderhalf jarig kind. Van het feit dat Esther het desondanks haar beperking, heel goed heeft in haar wereld en enorm veel heeft bereikt, misschien wel meer dan wie dan ook, willen we u graag deelgenoot maken.

Esther werd op 21 september 1987 thuis in Nederhemert geboren. De bevalling verliep vlot en dat was een enorme opluchting voor ouders Gerrit en Griet, temeer omdat hun eerste dochter Petra vijf weken te vroeg was geboren. Esther was een mooie en erg lieve baby, bijzonder tevreden en bijna nooit huilend. Alles

leek perfect en prima in orde. Totdat ze zich na verloop van tijd niet volgens het boekje ontwikkelde en ze, nadat er steeds meer twijfels ontstonden, in de ‘medische’ molen terecht kwam.

Een storing in de linker hersencellen

Na onderzoek bleek dat er in de linker helft van haar hersenen een ‘storing’ was opgetreden. Wat daar de gevolgen van zouden zijn was vooralsnog onduidelijk, de artsen konden en durfden er geen uitspraak over te doen. Veel vervolgonderzoeken volgden en steeds meer werd duidelijk dat Esther zowel geestelijk als lichamelijk een beperking had. Hoe haar ontwikkeling verder zou gaan was in eerste instantie nog onduidelijk; niemand kon Gerrit, Griet en zusje Petra hierin gerust stellen, het was afwachten.

Leven met een beperking

De klap kwam hard aan voor het gezin Robbemondt. Als ouders wil je niets liever dan dat je kindje gezond geboren wordt en dat het ook gezond blijft. Dat het zich goed ontwikkelt en een mooie toekomst tegemoet gaat. Door die gedachte werd na het horen van de definitieve onderzoeksresultaten een dikke streep gezet. Toch waren Gerrit en Griet niet zomaar uit het veld te slaan; wat het betekent om met een dierbare met een beperking in je directe omgeving te leven, wisten ze maar al te goed. De broer van Griet, Gerrit Hobo, is namelijk ook geboren met een beperking en leeft al vanaf zijn 4^e jaar in een begeleide omgeving buitens huis.

Esther heeft veel talenten

Als ouders van Esther hebben Gerrit en Griet zich vanaf het prille begin voorgenomen om alles in het werk te stellen om ervoor te zorgen dat Esther al haar talenten ten volle kan benutten. Ook gingen ze direct op zoek naar de kansen die er voor Esther waren, in plaats van te berusten in haar beperkingen. Zo wilden ze gebruikmaken van alle mogelijke voorzieningen die Esther konden stimuleren om zich zo optimaal mogelijk te kunnen ontwikkelen. Zodat

ze ondanks haar beperkingen, zoveel mogelijk zelfstandig zou kunnen (leren) doen. Dat zoeken naar die mogelijkheden was niet altijd even gemakkelijk, maar het gezin Robbemondt bleef volharden in haar missie en met vallen en opstaan werd heel veel voor en met Esther bereikt.

Fysiotherapie om te leren zitten, staan en lopen

Vanaf haar eerste jaar heeft Esther fysiotherapeutische hulp gekregen en heeft ze keihard gewerkt om te kunnen zitten, te staan en zelfs te lopen. Oefenen, oefenen en nog eens oefenen met veel geduld. Voor het kunnen lopen waren diverse hulpmiddelen nodig die in het begin door de familie zelf werden ontworpen en samen met buurman Gerrit Vos (van Jan Pieter Vos zn) werden gemaakt. Later werden het professionelere hulpmiddelen, zoals een op maat gemaakte wandelwagen; een soort fiets zonder trappers waar Esther in kon zitten en zodoende kon lopen. Het oefenen en alle behandelingen die nodig waren, vroegen ook van het gezin Robbemondt veel energie en zorgde regelmatig voor complexe en moeilijke situaties en spanningen. Maar het gaf tegelijk ook zoveel terug; dat was onbeschrijfelijk en gaf eenieder veel energie om door te blijven zetten.

Medisch kinderdagverblijf

Toen Esther 2 jaar en 4 maanden was ging ze 2 dagen in de week naar medisch kinderdagverblijf De Rietpol in Geldermalsen. Binnen afzienbare tijd werden die 2 dagen opgeschroefd naar meer dagen en in de weekenden was ze gewoon thuis. Voor het gezin Robbemondt was dit een eerste stap om de zorg voor Esther gedeeltelijk uit handen te geven. Geen gemakkelijke keuze. Esther werd omringd met alle warmte en liefde van de familie, burens en bekenden. Maar nu dus ook van professionele hulpverleners.

ZMLK-school in Druten

Deze hulpverleners gaven op een bepaald moment aan dat Esther nog beter tot ontwikkeling zou kunnen komen als ze naar een andere specialistische school zou gaan. Daardoor is Esther terecht gekomen bij het speciaal onderwijs van 'De Kom' in Druten. Dit was een school specifiek voor zeer moeilijk lerende kinderen. Esther heeft bijna 14 jaar doorgebracht op deze bijzondere school en is daar, mede door de inzet van de voortreffelijke medewerkers die haar begeleid hebben, gevormd tot de vrouw die ze nu is.

Constante aandacht en weekendopvang

Een gezin runnen met een kind met een beperking brengt wel specifieke praktische 'problemen' met zich mee. Bijvoorbeeld als Esther thuis was en moeder Griet nog even gauw naar de melkboer moest. Dat kon dus eigenlijk niet. Toen Esther 8 was en beter ging lopen maakte ze daar gelijk driftig misbruik van door onder alle omstandigheden er tussenuit te glippen. Dat vroeg om constante aandacht.

Om het gezin Robbemondt in de weekenden enigszins te ontlasten is Esther daarom naar een weekendopvang gegaan die vlak bij haar school was in Druten. Eerst om de 4 weken en daarna om de 2 weken. Voor het gezin was dit een hele stap omdat het voelde alsof Esther minder welkom zou zijn, maar het bleek thuis bij de familie Robbemondt, maar ook voor Esther zelf een goede ontwikkeling. Het gaf eenieder in de weekenden een moment van rust en afleiding.

Deze weekendopvang in Druten werd in 1996 omgezet naar een weekendopvang bij een woongroep in Geldermalsen, De Boldershof. Kort daarop hebben Gerrit en Griet Esther tevens op een wachtlijst laten zetten om daar op termijn mogelijk ook door de week te kunnen wonen.

Dagbesteding en de woongroep

Esther was 20 toen haar verblijf op de speciale school in Druten werd overgenomen door een dagbesteding binnen de woongroep waar Esther nu nog steeds woont. Dat houdt in dat ze 2 dagen verblijft op de dagbesteding Thedinksweert in Tiel en 3 dagen dagbesteding heeft op de woongroep van het Thomashuis in Buurmalsen.

Een plaats vrij in Geldermalsen

Op 17 augustus 1997 werd de vraag gesteld of Esther een opengevallen plaats op de woongroep in Geldermalsen wilde innemen. Een confronterende vraag voor het gezin Robbemond, de moeilijkste vraag die men ooit gesteld had gekregen. Maar in de wetenschap dat ze alles wilden doen om Esther een zo goed mogelijk leven te laten beleven en de harmonie in het gezin daarbij ook in acht wilden nemen was het antwoord: "We gaan het doen.". Al zei haar zus Petra nog wel toen haar mening werd gevraagd: "Als ik altijd direct uit school naar huis kom en met Esther speel, kan ze dan wel thuis blijven wonen?". Uiteindelijk zag ook Petra in wat voor iedereen de beste situatie zou zijn.

Zwemmen en snoezelen

Esther is op 16 september 1997 door de weeks in Geldermalsen gaan wonen. Ze had het er wisselend goed en minder goed naar haar zin. Op vrijdag werd ze door Gerrit en Griet

opgehaald om in de weekenden thuis in Nederhemert te zijn. Op zondagavond brachten Gerrit en Griet haar dan weer naar Geldermalsen. Op woensdag gingen vader, moeder en zus op bezoek bij Esther. Dan werd er meestal gezwommen of ging men 'snoezelen'. Niet alleen Esther, maar het hele gezin genoot hier met volle teugen van.

Vanaf 2004 begeleid wonen in Thomashuis in Buurmalsen

Echter als ouders konden Gerrit en Griet het steeds moeilijker accepteren hoe de zorg bij het begeleid wonen in Geldermalsen werd ingericht. Dat zorgde ervoor dat ze in 2004 op zoek zijn gegaan naar een nieuwe woon- en leefomgeving voor Esther. Ze wilden verandering en alleen het allerbeste voor Esther. Dat was geen gemakkelijke opgave, maar ze waren vastbesloten om ook hier in te slagen.

Op een avond in Maart 2004 kregen ze een zakelijk bezoek van Roelof van den Oever (van Johan van den Oever zn.). Roelof vertelde bij zijn afsluitend praatje dat zijn schoonzus iets nieuws ging opzetten voor een woongroep in Buurmalsen. Zijn schoonzus bleek de dochter van slager Van der Wal uit Gameren te zijn en zij werd nog diezelfde avond door Gerrit en Griet gebeld. Ze hoorden een heel aansprekend verhaal over de plannen om een Thomashuis te starten; een professioneel begeleide woonomgeving voor maximaal 9 mensen met een beperking.

Het gezin Robbemondt deinsde niet terug voor deze mogelijk aanstaande verandering en had meer en meer vertrouwen in de plannen rond het nieuwe Thomashuis. 2 Weken later, na uitgebreide gesprekken met de initiatiefnemers, klonk de telefoon met de blijde mededeling dat Esther in het Thomashuis in Buurmalsen mocht gaan wonen. Natuurlijk bijzonder spannend, maar het voelde als een overwinning en een verdere stap voorwaarts voor Esther en haar familie. Sinds 1 nov 2004 woont Esther naar alle tevredenheid in het Thomashuis. Samen met 8 medebewoners leeft Esther hier op een plaats die Gerrit omschrijft als 'de beste plaats voor Esther op aarde'.

Regelmatig thuis of op bezoek bij de familie

Gelukkig is Esther ook nog regelmatig thuis bij Gerrit en Griet of bij haar zus Petra en haar gezin. Maar zeker ook bij 'ome Gerrit Hobo'. Ze geniet er dan van om met de fiets of met de auto een rondje door Nederhemert te maken of te gaan winkelen bij de Arie van de Vliet. Dan schroomt ze er niet voor om tegen iedereen die ze ziet enthousiast 'hallo' te zeggen.

DNA onderzoeken

Bij Esther is vanaf haar eerste jaar DNA-materiaal afgenomen om te onderzoeken wat de oorzaak zou kunnen zijn geweest van de 'storing' in de linker helft van haar hersenen. Ook wordt onderzocht of er verbanden kunnen zijn met haar oom Gerrit Hobo. Echter op tot de dag van vandaag heeft men, ondanks de enorme vooruitgang die de medici hebben gemaakt sedert 28 jaar, hierin nog steeds geen match kunnen vinden.

Gerrit en Esther zijn bakens in de familie

Esther en ook haar oom Gerrit Hobo zijn bakens in de familie Robbemondt en Hobo. Ze geven kleur aan alles en met hun enthousiasme en alles wat ze bereikt hebben zorgen ze voor een rijk gevoel en een glimlach en een traan bij

eenieder en nemen ze een heel speciale plek in bij de familie en directe omgeving.

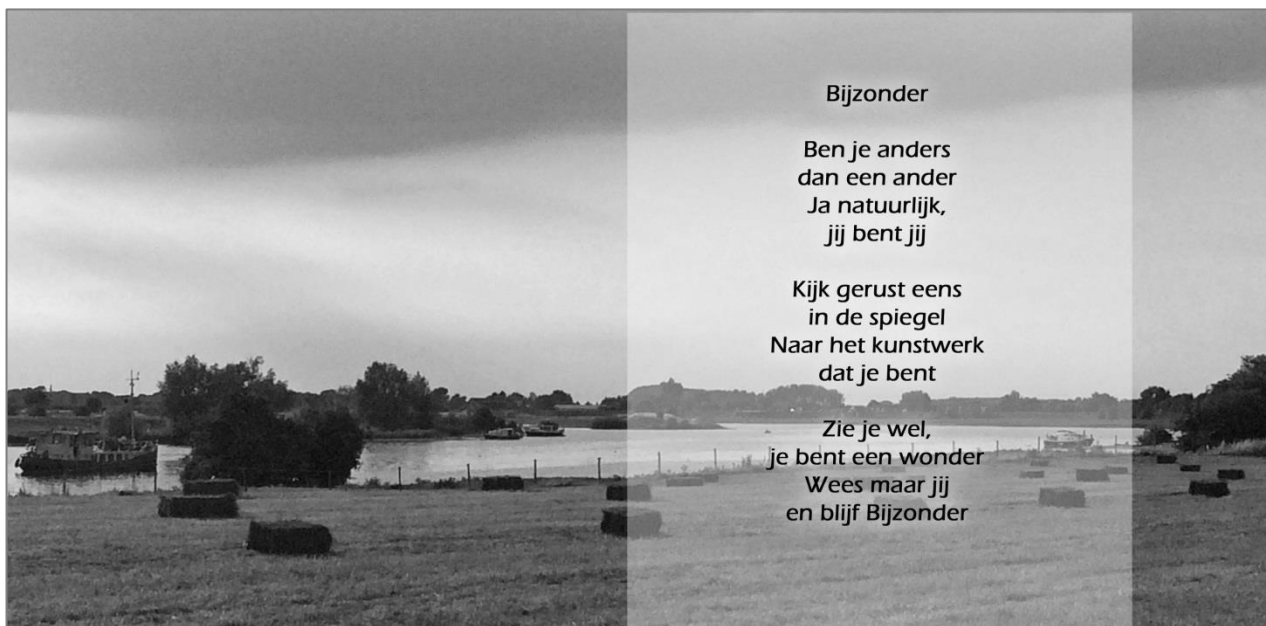
Vader Gerrit Robbemondt geeft nog graag de moraal van dit verhaal weer: "Je komt op je levenspad geplaveide en hobbelige wegen tegen. Met name door de hobbels hebben we rijke levenservaring opgedaan als geheel gezin. Het heeft ons laten worden tot diegene die wij thans zijn."

Esther is gek op kaartjes

Het is natuurlijk altijd leuk om Esther en haar medebewoners een kaartje te sturen, tenminste Esther is er dol op om een kaartje te ontvangen. Voor wie hier gehoor aan wil geven, hieronder haar adres:

Thomashuis Buurmalsen
T.a.v. Esther Robbemondt
Rijksstraatweg 1-3
4197 BA Buurmalsen

Hartelijk bedankt namens Esther en de hele familie Robbemondt.

Column Jan van Wijk

Een nieuwe schrijver ...

Tot voor kort voerde ook Betje Wolfers de pen voor de Dorpskrant. Omdat haar gezondheid de laatste tijd meer problemen gaat geven, heeft zij mij uitgenodigd om van haar de pen (het toetsenbord) over te nemen. Vandaar dat jullie de komende tijd – onder het voorbehoud van Jakobus – ook van mij pennenvruchten kunnen lezen.

Bijna 30 jaar geleden ben ik uit Hemert vertrokken om met Emmie in Sliedrecht te gaan wonen. Dat heeft toen 16 maanden geduurd omdat ik het beroep naar Een in Drenthe kreeg. Wij hebben daar de hervormde gemeente ruim 26 jaar mogen dienen. Na mijn emeritaat zijn wij samen weer in Sliedrecht gaan wonen. Ik ben nu volgens een in Drenthe bekende dichter uit Een - die gedichten in het Drents schrijft - 'emir in Sliedrecht'.

In de jaren tachtig van de vorige eeuw (wat klinkt dat lang geleden) ben ik mij gaan verdiepen in de genealogie, d.w.z. in de stambomen van mijn families. Ik ben toen niet verder gekomen dan de families Van Wijk en Bouman. Jarenlang heeft dat onderzoek stilgelegen tot de komst van de computer en de daarmee gepaard gaande digitalisering van allerlei archieven. Daardoor is het nu mogelijk om via internet heel veel gegevens van families op te zoeken. Het vorig jaar heb ik mijn database uitgebreid tot heel het dorp Nederhemert. Inmiddels zitten er bijna 5000 namen in.

Maar dat zijn lang niet allemaal mensen die in Hemert hebben gewoond, er zitten er ook heel veel bij uit de andere dorpen (en steden) in de omgeving en zelfs uit heel ons land. Je staat ervan te kijken waar die Hèmerse miese allemaal naar toe getrokken zijn of waar ze vandaan kwamen. Ons dorp kende en kent nog steeds import. Zo komt bijv. een stammoeder van de fam. Vos van het ons bekende

transportbedrijf uit Hardinxveld-Giessendam: zij heet Margritha Blokland. Nu weten jullie ook gelijk waar al die **Margrieten** Vos vandaan komen.

De komende tijd zal ik het een en ander vertellen over de Hemertse families. Bijv. hoe ver we de afstamming kunnen terugvinden en hoe de vertakkingen door het dorp heen lopen. Dat betekent dat ik het een en ander over vroeger en heel vroeger probeer te vertellen met af en toe een lijntje naar nu.

Mijn database is bijgewerkt voor zover in mijn geheugen alles nog zit over de families in Hemert. Daar zit heel veel in – en nu dus ook in mijn computer. Maar vanaf ongeveer 1985 weet ik lang niet alles meer over wie er vanaf toen met wie is getrouwd en wie hun kinderen en (achter)kleinkinderen zijn. Maar dat komt van lieverlee misschien nog.

P.S. Ik hoorde pas van Trees Blom dat Gijs van Wijk (we zijn geen familie) ook hiermee bezig is. Er is nog geen gelegenheid geweest om hierover met elkaar contact te zoeken. Maar dat hopen we in de nabije toekomst (in oktober misschien) nog te doen, want twee weten meer dan een!

Jan van Wijk

Oud-inwoonster van Nederhemert

OUD- INWOONSTER VAN NEDERHEMERT
TINY OOMEN-WOUDWIJK

Op een mooie dinsdagmorgen rijd ik naar Geldermalsen toe, want daar woont Tiny Oomen (89), oud-inwoonster van Nederhemert, in een prachtig tehuis. 'Huize Dominee W.H. Blaak' staat er bij de ingang. De poort zit dicht maar nadat ik bij de praatpaal aangebeld heb, gaat de poort open.

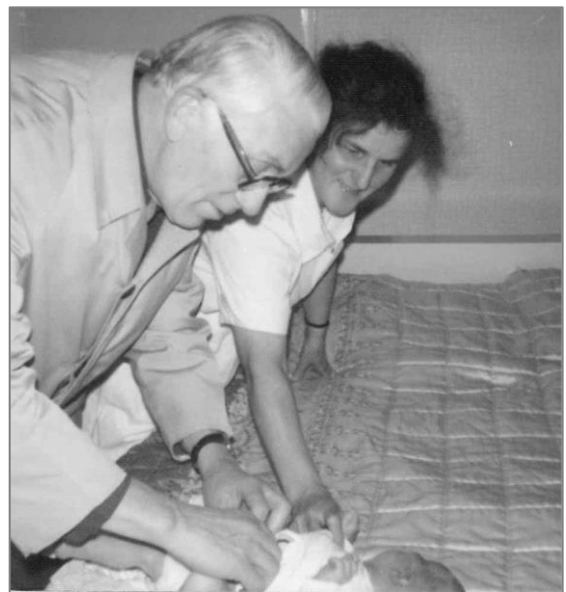
Het is een klein verzorgingshuis, uitgaande van de Oud Gereformeerde Gemeente in Nederland te Geldermalsen, met 7 bewoners die een goede verzorging krijgen. Het tehuis valt sinds kort onder een zelfstandige Stichting die ook met PGB werken. Als ik binnen kom is de begroeting hartelijk met Tiny en haar dochter Coby, die ook bij ons gesprek aanwezig was en zo mooi aanvullingen kon geven wat Tiny vertelde. Eerst koffie in de huiskamer, daarna met de lift naar boven naar de eigen kamer van Tiny. Daar raken wij aan de praat en ik kwam er al gauw achter dat Tiny Nederhemert nog niet vergeten is. Boven de deur hangt de trouwtekst van Gijs en Tiny die in 1965 getrouwd zijn door wijlen Ds. J. van der Poel uit Ede. Hun trouwtekst was "Koop de Waarheid en verkoop die niet".

Het tehuis staat er nu 2 jaar maar is inmiddels te klein zodat men weer gaat bouwen. Tiny was toen de 1^e bewoonster van dat tehuis. Tiny werd geboren in Hilversum maar verhuisde al gauw naar Rotterdam waar haar vader, Ds. Woudwijk, predikant werd. Tiny heeft Gijs leren kennen na een kerkdienst van wijlen ds. Mallan. Iedereen zei: 'Dat is wat voor jou Tiny, die Gijs'. Later is Gijs Oomen, wie kende die niet, haar

man geworden. Tiny werd al vroeg kraamverzorgster ook in en buiten Rotterdam in die tijd.

In 1965 is ze getrouwd met Gijs Oomen en in Nederhemert gaan wonen. Samen twee onder een kap bouwen met Bram Biesheuvel, een zwager van Tiny. (zie vorige dorpskrant). In 1966 werd hun zoontje Eliza geboren, wat maar 1 dag geleefd heeft. Tiny is daar nog steeds verdrietig over. In 1968 werd Coby geboren, die ook met haar man en kinderen in Geldermalsen woont. Tiny is echt zo blij dat ze nog een dochter heeft die veel bij haar moeder op bezoek komt.

Tiny stond bekend in Nederhemert als de kraamverzorgster en heeft honderden kinderen mee op deze wereld mogen zetten, waarvan heel veel in Nederhemert.

Ze vertelde mij dat ze bij Jan en Nel Oomen 6 keer geweest is tijdens bevallingen. Alleen toen Kees geboren werd was ze er niet. Zo is ze ook 3 keer aanwezig geweest bij Dirk en Willemien Hobo bij de geboorte van hun kinderen. Tiny heeft daar ook iets mee gemaakt dat ze nooit meer zal vergeten. "Wij zaten aan de koffie en daar komt Derk met Willemijn in zijn handen de trap af lopen. Derk was toen ook nog heel klein. Ik dacht dat mijn hart stil stond maar wij mochten niets zeggen anders zou Derk schrikken en Willemijn laten vallen. Maar dat is gelukkig niet

gebeurd maar wat waren wij geschrokken maar gelukkig liep het goed af” vertelde Tiny.

Ze is tot 1994 in de kraam blijven werken. Haar oudste kleindochter was de laatste die Tiny mee op de wereld bracht. Hierna is ze gestopt, maar kan terug zien op vele goede jaren in de kraamtijd. Dat waren nog eens dagen van 's morgens 7 uur tot 's avonds 7 uur, 10 dagen lang en de eerste 3 dagen in de avond terug naar het kraamadres van 9 tot 10 uur. Moet je nu eens komen vertelde Tiny, wij leven nu in een andere tijd maar of die beter is?

Rijlessen met de auto nemen heeft ze ook gedaan. Maar helaas Tiny heeft nooit haar rijbewijs gehaald. Wel 10 keer op examen geweest maar nooit dat fel begeerde briefje gekregen. Gijs zei toen “En nu stop je Tiny, het is mooi geweest”. Maar wel herinneringen. Lees maar eens goed wat er nu verder staat. Tiny ging met Cornelis Jan Kreling “lessen” in het veld van Nederhemert. Tiny achter het stuur, Cornelis Jan ernaast en Coby op de achterbank, die duizend angsten uitgestaan heeft. Maar wat gebeurde er... de politie zag dat Tiny achter het stuur kroop toen ze in het veld waren en van stoel wisselden. Tiny rijden en de politie op de hielen. Stoppen, een bekeuring, want dit mocht niet. Ze vertelde het hele verhaal aan haar man Gijs en weet je wat die zei? “Dat heb je ervan als je met een andere man weg gaat”. Prachtig hoe Tiny dat vertelde.

Tiny was een vrouw die op de fiets door Nederhemert reed en naar iedereen zwaaide. Soms al fietsend een gesprek met iemand, soms dwars zittend op het zadel om iemand te groeten. Ze was altijd vriendelijk en had voor iedereen een woordje.

In 1997 verhuisden Gijs en Tiny naar Geldermalsen en huurden daar een huis dicht bij hun dochter Coby. Daar heeft Tiny 15 jaar gewoond en Gijs 11 jaar. Die is in 2008 overleden en begraven in Nederhemert. Tiny is toen nog 4 jaar daar blijven wonen. Toen is ze naar een aanleunwoning in Waardenburg gegaan maar tenslotte terecht gekomen in ‘Huize ds. W.H. Blaak’. Nu heeft Tiny ook een prima verzorging in Geldermalsen. Wat haar gezondheid aangaat dat gaat niet zo goed. Tiny ziet slecht. Ze kan niet meer lezen, heeft MSA en krijgt elke maand bloed toe gediend. Ze loopt achter een rollator, maar die mag niet mee op de foto want ze kan af en toe ook zelfstandig lopen. Ze wordt 24 uur per dag verzorgd. s’ Morgens en in de middag en avond altijd gezamenlijk eten met de groep. Tussen de middag warm eten en dan komt een gastvrouw koken en dat is smullen. Na de middag even in de stoel rusten maar dan komt er weer iemand voorlezen omdat ze zelf niet meer kan lezen.

Ze krijgt veel bezoek ook uit Nederhemert en daar is Tiny blij mee. Nederhemert blijft trekken. Het gebeurt wel eens dat Willy Kreling haar komt halen voor een bezoekje en dan gaat ze altijd even aan bij Jan en Meins Bok, want dat zijn vrienden van haar. Op zondag (2x) en op dinsdagavond gaat Tiny naar de kerk. De kerk, de Oud Gereformeerde Gemeente in Nederland te Geldermalsen, is tegenover het tehuis dus heel dicht bij. Een vrijwilligster (de vrouw van de diaken van de kerk) komt Tiny halen en thuis

brengen. Er is bijna altijd leesdienst vertelde ze mij. Af en toe een predikant maar Tiny kan alles nog goed volgen.

Als ik haar tenslotte vraag of ze nog wat wil zeggen via de Dorpskrant zegt ze: “De gastvrijheid van Nederhemert heb ik erg gewaardeerd”. Ik neem afscheid na een prachtige ontmoeting met Tiny Oomen.

40 jaar getrouwd

Walter en Clarie Esch: 40 jaar getrouwd.

Op een mooie maandagmiddag breng ik een bezoek aan Walter en Clarie Esch op het mooie eiland Nederhemert-Zuid.

Wat wonen ze in een prachtig natuurgebied en als je dan het eiland op komt rijden dan komt de rust je tegemoet. Kastellaan 15 daar moet ik zijn. Bij de deur hangt een mooi bordje met opschrift "De liefste sterkste superheld woont hier en wij mogen hem opa noemen", Walter wat een eer van je kleinkinderen. Als wij binnen komen ligt de hond heerlijk onder de tafel, want het is warm buiten. Bij een bakje koffie raakten wij aan de praat. Walter en Clarie, beiden 67 jaar, waren op 18 september 40 jaar getrouwd. Het echtpaar heeft 3 kinderen en 4 kleinkinderen, misschien over een poosje 5 kleinkinderen! Joris, die samen met zijn vrouw in Waalwijk woont, heeft 2 kinderen. Peter woont samen met zijn vrouw in Maarssen en heeft ook 2 kinderen. Klaartje woont samen met haar man in Eindhoven en is in verwachting van hun 5de kleinkind. En Walter en Clarie zijn trots op hun kinderen en kleinkinderen, dat is wel te merken in het gesprek.

Walter heeft in zijn leven op 16 scholen les gehad en woont nu in zijn 18e huis! Heeft

van alles gedaan wat werk betreft, maar begon zijn carrière 44 jaar geleden bij de Eista Werf op het Eiland Nederhemert, waar hij 8 jaar gewerkt heeft. Daar was hij de rechterhand van Baron van Wassenaer. Wijlen Maurits Baron van Wassenaer was nog getuige bij het huwelijk tussen Walter en Clarie die 40 jaar geleden zijn getrouwd in Den Haag.

Walter is geboren in Rotterdam en Clarie in Amsterdam. Op Zuid kent iedereen dit echtpaar dat voor iedereen klaar staat, maar ook op Noord kennen enkele mensen dit echtpaar. Walter heeft zitting namens de eilandbewoners van Zuid in Dorpsraad Nederhemert en doet dat met plezier.

Op een zeiljacht bij Zierikzee leerden ze elkaar kennen en de vonk sloeg snel over. Geen wonder dat zeilen de grootste hobby van Walter is en samen met Clarie is hij veel te vinden op hun eigen zeiljacht, dat in de haven van Heusden ligt. Tuinieren doet Walter graag maar ook als uitvinder staat hij zijn mannetje. Clarie heeft vele jaren gymlessen gegeven op een school in den Haag, maar nadat ze getrouwd waren kwam van werken buitenshuis niets meer. Clarie heeft als hobby o.a. viool spelen en tennissen en is lid van twee tennisverenigingen in Heusden en Wijk en Aalburg. Zij heeft 8 jaar vrijwilligerswerk gedaan in de peuterspeelzaal in Heusden, waarvan zij voorzitter was.

Maar haar grote hobby heeft ze uitgevoerd toen ze met een eigen hete luchtballon het luchtruim koos. Weet u het nog, jaren geleden, een heteluchtballon in de lucht met opschrift Mobell? Als je toen mee

wilde met de hete luchtballon van Clarie dan betaalde je 260 gulden, want toen waren er nog geen euro's. Clarie heeft wel honderden vaarten gemaakt met o.a. zakenrelaties en ook eilandbewoners, iedereen kon een keer mee en dat was uniek want toen zag je weinig hete luchtballonnen. Vanaf dat de oudste zoon (Joris) naar de kleuterschool in Heusden ging, kwamen de kinderen van de kleuterschool op een mooie dag, elk jaar, met de pont over van Bern naar de tuin van de familie Esch om daar te spelen en te eten want er was van alles te doen zodat de jeugd zich kon vermaken.

Maar op zondag 18 september was er groot feest, Walter en Clarie 40 jaar getrouwd. Het feest werd gehouden op de sociëteit van de Koninklijke Roei- en Zeilvereniging 'De Maas' in Rotterdam. Alle eilandbewoners waren uitgenodigd en ja, er reed zelfs een bus vanaf de Speeltuin, met tussenstop op de Kromme Nol, naar het feest toe en velen maakten daar gebruik van. Het was een enorm feest van Walter en Clarie en hun vele gasten zullen het niet gauw vergeten.

Herstel

Herstel.

Wat ben je als mens toch gauw geneigd om wat jou bekend is voor waar aan te nemen. Zo schreef ik in een vorig bericht dat Jan van Wijk de eerste predikant was die Nederhemert als geboorteplaats had. Maar Frans Verkade wees me erop dat het niet klopt. Hij kon zo nog 3 andere noemen. Twee ervan tel ik eigenlijk niet mee om dat ze geen echte dorpsgenoten waren. Zij werden in de pastorie geboren. De eerste is ds. Vorstman, geboren in 1805, de tweede ds. Berkelbach van der Sprekel, de latere professor, werd er in 1822 geboren.

Maar in 1802 werd in ons dorp een zekere Van Neck geboren. Hij werd later ook dominee. Meer weet ik niet van hem, maar nu Trees Blom met een boek over de dominees van Hèmert bezig is komt ze die misschien ook wel ergens tegen. Hierboven noemde ik de naam van Frans Verkade. Een vriend van me die ook in Hoogeveen woont. Zijn vader was ooit dominee in Gameren. Frans is voorganger bij de Evangelisatie in Ruinerwold en pastor in de Grote Kerk van Hoogeveen. Maar daarnaast heeft hij een eigen website "Dominees" geheten. Daar vind je niet alleen de beroepingsberichten, maar bv. ook alle predikanten die ooit in Nederhemert gestaan hebben. Dat geldt overigens voor alle Hervormde gemeenten. Hij heeft dan ook een onvoorstelbaar groot archief. Ook bij de scriba van jullie kerk is hij bekend, want als er een beroep is uitgebracht geeft hij dat ook door aan Frans. Ik hoop dat ik hiermee mijn fout heb goedgeemaakt.

Dick Hobo, Hoogeveen

Biologische land- en tuinbouw op 't Eiland

Biologisch land- en tuinbouwbedrijf op 't Eiland

Bodo Rammelsberg (1958) teelt al zo'n 30 jaar op biologische wijze zijn groente, aardappels en fruit op 't Eiland Nederhemert-Zuid. Op een totale oppervlakte van ongeveer negen hectare en verspreid over diverse percelen werkt hij zonder kunstmest en zonder chemische bestrijdingsmiddelen. Wat drijft deze in Duitsland opgegroeide teler? Hij vertelt openhartig en kiest zijn woorden zorgvuldig.

"Ik groeide op in de buurt van Lübeck in een gezin met nog twee broers. Mijn vader was vertegenwoordiger in sportkleding. Na de middelbare school heb ik de Tuinbouwschool gevolgd want voor mij stond vast dat ik graag buiten wilde werken. Met het diploma op zak wilde ik iets van de wereld zien en kwam terecht bij een biologische boer in Heerewaarden. De liefde hield me vast in Nederland. Inmiddels run ik ons bedrijf onder de naam 't Aailand."

Ouderwetse stalmest

Bodo vertelt dat hij rond zijn twintigste levensjaar veel en vaak last had van amandelontstekingen en ondanks de penicilline bleven de klachten aanhouden. "Ik ben toen anders gaan eten, bewuster en gezonder. Geen cola, geen chips een ander voedingspatroon en biologische producten. Ik ging me beter voelen, langzaam maar zeker verdwenen de klachten en dat was voor mij voldoende bewijs dat biologisch voedsel beter is voor de mens. Laten we niet vergeten dat tot ongeveer 1900 iedereen puur biologisch at. Na de Tweede Wereldoorlog kon door de toenemende mechanisatie van de landbouw op grote schaal voedsel geproduceerd worden. Ons bedrijf gebruikt geen kunstmest of bestrijdingsmiddelen maar wel moderne mechanisatie. Wij telen met ouderwetse stalmest (van boerderij De Schuttershof in Well) en bestrijden het onkruid door o.a. te schoffelen en te wieden soms handmatig, vaak ook machinaal. De vruchtwisseling is heel belangrijk: waar zet ik de bonen, waar komen de aardbeien, waar de aardappels enz. Dit is essentieel voor de biologische landbouw want ik wil de grond natuurlijk niet uitputten. Mag ik een voorbeeld geven? Zonder kunstmestige bemesting kun je tarwe niet ieder jaar op dezelfde plek zaaien. Waar de tarwe gestaan heeft, zaai ik grasklaver want die haalt stikstof uit de lucht en brengt dit weer terug in de grond."

Hoezo op 't Eiland?

"Halverwege de jaren '80 heb ik een brief geschreven naar Staatsbosbeheer met de vraag of ik een stuk land van hen kon huren om daar volgens de biologische methode op de boeren. Al snel kreeg ik een positief antwoord en kon ik achter het Kasteel, nabij toen nog de Dikke Boom, op 2 ha aan de slag. Het waren de jaren van de geitenwollen sokken waarmee ik bedoel dat het allemaal nog in de kinderschoenen stond. Idealistisch was ik in ieder geval en ik verkocht mijn groenten

middels een kraampje langs de weg. We zijn dertig jaar verder en in totaal bewerk ik nu zo'n 9 ha. Biologisch telen is ontdekt door grote bedrijven die honderd of meer hectares bewerken. Grootwinkelbedrijven verkopen allerlei producten die het stempel biologisch mogen dragen. Ons bedrijf 't Ailand is kleinschalig en verkoopt allang niet meer alleen de eigen producten. De consument op de biologische boerenmarkt vraagt bijvoorbeeld ook om verantwoord geteelde bananen en sinaasappels. Tevens koop ik biologische groenten en fruit bij van collega's in de regio. Wij hebben ons gespecialiseerd in de verkoop van groenten en fruitpakketten die te koop zijn vanaf 5 euro en thuisbezorgd worden. Veel

mensen hebben een abonnement genomen wat betekent dat zij automatisch een op maat gesneden pakket thuis bezorgd krijgen. Daarnaast sta ik iedere vrijdagochtend op de biologisch boerenmarkt in Den Bosch waar ook kramen staan met andere biologische producten: brood, kaas, vlees, eieren enz. Wist je dat ik de appels, peren en pruimen in de boomgaard pluk van De Hoef, ook hier op 't Eiland?"

Geen kunstmest

Wat is de reden dat consumenten kiezen voor het biologische? Bodo: "Steeds meer mensen willen lekker en verantwoord eten. Zij willen vaak ook weten waar het eten vandaan komt en hoe het geteeld is. Dat biologisch gezonder is, hoeft eigenlijk geen betoog meer. En ja, onze boontjes, asperges, aardbeien enz. zijn ietsje duurder dan gemiddeld. Maar dat is te begrijpen als je bedenkt dat we veel minder (door geen kunstmest te gebruiken) van een perceel kunnen oogsten dan de reguliere teelt. Vergeet bovendien niet dat biologisch werken veel arbeidsintensiever is omdat je het onkruid

niet wegspruit maar telkens weg wiedt met de hak of een machine. Ons bedrijf is relatief gezien niet groot en dat betekent dat ik redelijk kleine perceeltjes heb met wortelen, sla, courgettes enz. Het is vaak niet rendabel om daar een machine in te zetten en dus moet ik daar handmatig aan het werk."

Jezus is het belangrijkste

Bodo is enthousiast over 't Eiland: "Ik ben dankbaar dat ik hier iedere dag mag werken. Voor mij is het een van de mooiste plekken van Nederland. Niet onbelangrijk: leuke dorpsgenoten." Hij vertelt dat hij al dik 20 jaar met zijn jongens de vakantietijd doorbrengt in de bergen: klimmen en wandelen. Daarnaast is hij lid van een roeiclub in Den Bosch en houdt hij van gospel- en klassieke muziek. Hij voegt tot slot een persoonlijke noot toe: "Ik ben een gelovig mens en verdiep me met grote interesse in de Bijbel. Op plaats één staat voor mij Jezus; als je Hem aanneemt ben je echt duurzaam bezig want door geloof ben je behouden."

't Ailand, biologisch land- en tuinbouwbedrijf op 't Eiland

Bodo Rammelsberg, woonachtig in Ammerzoden

Internationaal leerbedrijf: stagiairs uit Brazilië, Polen, Japan enz.

Gehuwd en vader van drie zonen

**Voor meer informatie kijk op www.ailand.nl
Tekst en foto's: Henk Poelakker**

Aan boord van de Hamaritha

Aan boord van de Hamaritha

Een aantal maanden geleden kreeg ik de vraag of ik de pen wilde overnemen van mijn vriendin Willie Weijma. Eigenlijk ben ik helemaal niet zo'n goede schrijver, maar we zullen het gaan proberen.

We beginnen maar met voorstellen. Ik ben Anneke Bernouw, dochter van Arie en Bertha Verheij. Ik ben getrouwd met Eliza Bernouw, zoon van Henk en Letta Bernouw. Mijn schoonmoeder is ook een echte Hèmertse, zij is een dochter van Cor van de Werken uit de Naaischool. Wij hebben twee kinderen: Bianca (5jaar) en Rick (2 jaar).

In 2003 kreeg ik verkering met Eliza en vanaf toen opende zich voor mij het wereldje genaamd 'Binnenvaart'! Ik had voorheen geen flauw idee wat dat wereldje inhield, ook nooit over nagedacht dat er dus zo'n leven aan boord van een schip bestond!! Misschien een beetje naïef.. je rijdt natuurlijk vaak genoeg over de brug bij Zaltbommel en Gorinchem en dan zie je ook vaak schepen varen, maar je dacht (zoals ik nu zelf van 'onwetende mensen' vragen krijg) dat die mensen van dat schip een werkdag varen en dan 's avond gewoon naar hun huis aan de wal gingen..

In het begin vond ik alles heel interessant natuurlijk, ben vaak weekenden en vakanties mee wezen varen op de 'Aletta', het schip van mijn schoonouders. Ontzettend leuk natuurlijk steeds prachtige omgevingen, maar het was nooit leuk om na een fijn weekend samen weer

afscheid van elkaar te moeten nemen. Het was voor mij vaak de onzekerheid die er was of ik hem het volgend weekend weer zou zien. Want je weet met die schippers nooit waarheen en of hoe ver ze gaan varen die week. Maar ik moet zeggen dat ik het heel goed getroffen heb. Ik denk dat het maar 2 of 3 keer is voorgekomen in 5 jaar verkeringsstijd dat we elkaar het weekend niet konden zien.

Op 25 april 2008 ben ik letterlijk in het huwelijksbootje gestapt met mijn eigen schipper!! Het was wel erg wennen in het begin. Ik vond het heel wat,... en trouwen,... en als laatste het ouderlijk nest verlaten,... en stoppen met werken (heb 3 jaar met veel plezier in het ziekenhuis in Tiel gewerkt als doktersassistente),... en natuurlijk een heel ander (nieuw) leven aan boord van een schip!! Het was daarom in het begin niet altijd even gemakkelijk, we moeten samen het schip runnen, en dat bracht hele andere werkzaamheden met zich mee als dat ik gewend was. En doordat je met je schip overal heen vaart (vaak naar het buitenland) kom je niet vaak 'thuis' bij je familie. En als er verjaardagen of andere feestjes zijn, je kan gewoon niet altijd van de partij zijn. Daar baalde je dan van.. Maar aan de andere kant is het varen ook een heel mooi leven! Elke dag is anders, elke dag ander uitzicht, geen vast saai ritme, en je komt op vele mooie plaatsen met prachtige natuur om je heen! Je hebt wat dat betreft een mooie vrijheid, ondanks dat je 'vastzit' op een varende eiland. Mijn man moet er niet aan denken om aan de wal te wonen: een huis staat altijd op dezelfde plek, het uitzicht is steeds hetzelfde, je hebt altijd dezelfde burens om je heen, en altijd hetzelfde dagritme. Ik ben inmiddels dit leventje zo gewend dat ik ook heel erg zou moeten wennen om weer aan wal te moeten gaan wonen.. Want zoals Willie het al eens heeft geschreven, er zit 1 groot nadeel aan varen: als je kinderen mag krijgen dan moeten deze als ze 6/7 jaar oud zijn naar de wal!! Dat betekent dus óf naar het schippersinternaat óf met hun moeder in een huis aan de wal. In onze verkeringsstijd stond

voor mij die keuze eigenlijk al vast, ik wilde in geen geval de kinderen (als we die zouden krijgen) naar het internaat doen, en gelukkig heeft Eliza die keuze van mij gerespecteerd. Onze dochter Bianca is 5 jaar geworden in april, dus we zitten nu nog een heel schooljaar aan boord. In augustus 2017 zal ik met de kinderen naar de wal gaan. Onze zoon Rick is 2 jaar oud, en in december verwachten we ons derde kindje. Het zal ontzettend wennen zijn om aan wal te komen wonen. Maar denk ik dan, er zijn zoveel vrouwen in Nederhemert die doordeweeks alleen zitten (denk aan chauffeurs) en een 'weekendrelatie' hebben. Uiteraard zullen wij met de schoolvakanties fijn meevaren. En in weekenden zullen we ook regelmatig aan boord zijn. Het is wel fijn om in een dorp zoals Nederhemert te gaan wonen. Dichtbij mijn (schoon) ouders, familie en vrienden. Dus sta je er ook niet helemaal alleen voor en kan je altijd een beroep op hen doen als dat nodig is.

Groep 1 en 2 worden zowiezo aan boord gedaan. We zouden zelfs groep 3 aan boord kunnen doen, maar dat word niet zo heel vaak gedaan. Dat is natuurlijk iets heel anders als de kleutergroepen. En ik vind dat het op een gegeven moment gewoon beter is voor je kind dat ze naar school gaan. Dat ze wat meer onder de kinderen komen. Maar een andere keer wil ik wat meer vertellen over school aan boord.

Ik heb trouwens nog niet verteld hoe wij aan de naam zijn gekomen van ons schip.. Dat was ook nog niet gemakkelijk. Je koopt een schip en daar komt vaak een nieuwe eigen bedachte naam op. Mijn schoonouders kozen voor de naam van de schippersvrouw, mijn schoonmoeder (Aletta), maar dat vond ik in ons geval maar niks. Dus vroegen we aan familie en kennissen hulp of er iemand een naam wist voor ons schip. We zeiden voor de grap dat de gouden tipgever een weekje met ons mee mag komen varen. Er zijn verschillende namen gepasseerd. Een oom van mij

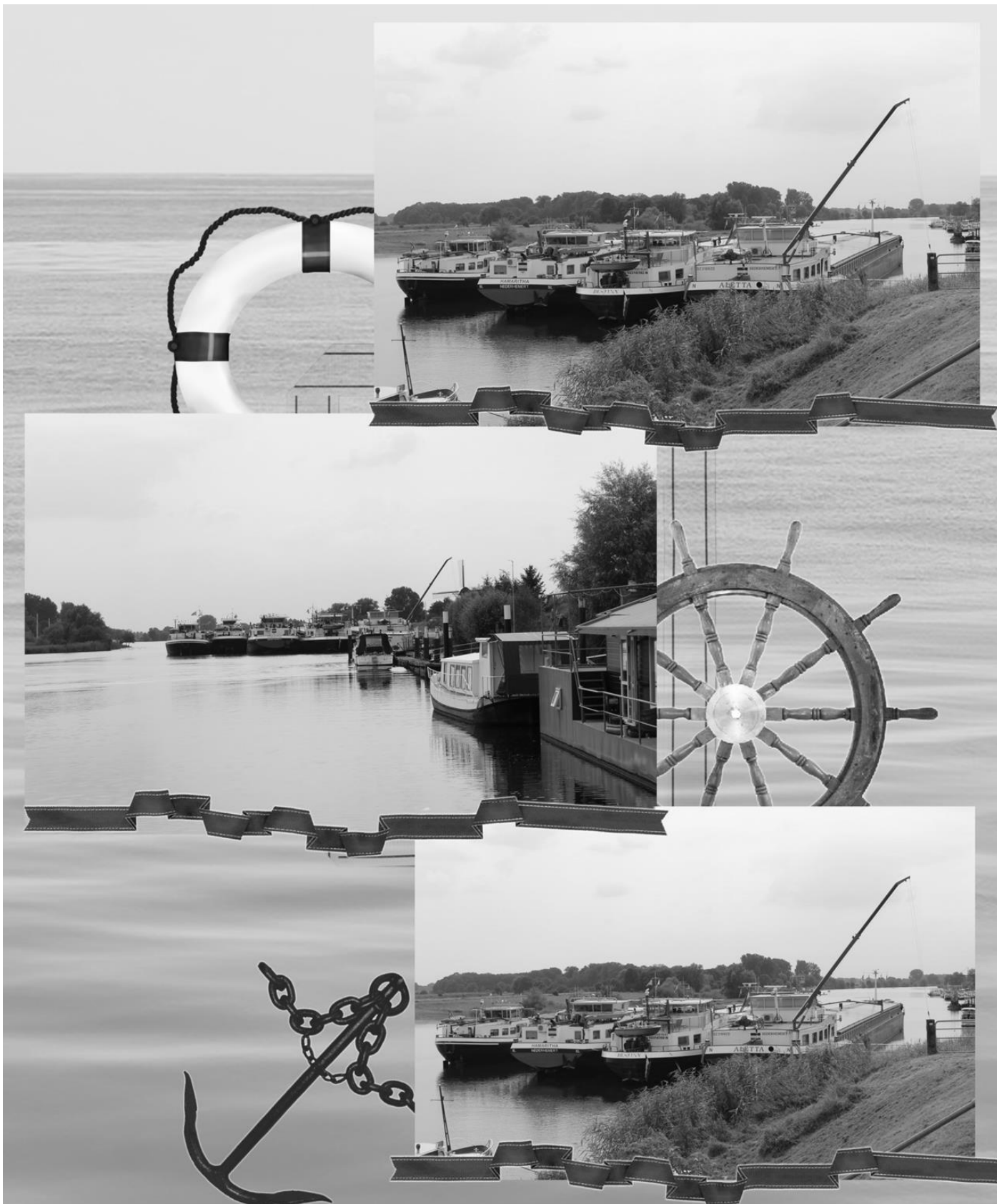
zei: Elan, een combinatie van onze voornamen Eliza en Anneke, en de betekenis van elan is enthousiasme. Op zich een goed idee, maar dat vonden we uiteindelijk toch niks. Misschien Fides (vertrouwen) of Maasstroom (Nederhemert ligt aan de maas), maar het café aan de dijk heet al zo en er zijn natuurlijk verscheidene duwboden die zo heten van transportbedrijf Vos Nederhemert. Uiteindelijk is het mijn schoonmoeder geweest die met de gouden tip kwam. Ze zei waarom noem je het schip niet Hamarithi, dat betekent Nederhemert. En met deze naam zijn we gaan doordenken. Hamarithi vond ik niet zo, omdat ook de sportclub ik ons dorp zo heette. Dus na wat google-werk vonden wij dat er vroeger over ons dorp gesproken werd als Hamerthe en Hamarithi, en toen vonden we dus ook Hamaritha. Toen was de keuze snel gemaakt. Een unieke naam, geen ander schip heet zo! We varen inmiddels ruim 8 jaar.. maar m'n schoonmoeder heeft nog nooit haar 'prijs' komen verzilveren ;-). Maar wie weet komt daar ooit nog wel eens van... We krijgen zo af en toe wel vragen van andere schippers over de naam van ons schip. Ze zeggen dan is dat de naam van je vrouw of wat betekend het nu eigenlijk? En dan kunnen we dus met trots zeggen dat het de naam is die eeuwen geleden gebruikt werd voor onze thuishaven, het prachtige dorp Nederhemert!!

Hartelijke groeten vanaf de Hamaritha!!

Anneke Bernouw

Hèmerse schippers vieren vakantie

Hooien

Hooi(en)

De hooitijd was vroeger toch een hectische tijd, want alles moest zo snel mogelijk gebeuren als het droog en zonnig weer was. Daar zijn ook de volgende uitspraken uit ontstaan:

Motte gaon hooije (Iemand die haast heeft)

Ut is nou gin hooitijd (Iemand die geen haast heeft)

Het was altijd heel gezellig. Hele gezinnen gingen soms mee. Vooral als er dan een logeetje kwam uit de stad, daar was het echt iets bijzonders voor. Tegenwoordig eten de meeste mensen in de avond warm. Dat was toen niet. Had men het te druk om thuis te gaan eten, dan bracht de boerin de pannen gewikkeld in kranten om het warm te houden naar het hooiland. We hebben een keer onder het eten schik gehad om een boer die naast ons bezig was om het hooi op oppers te zetten. Het waaide heel hard en iedere keer als hij een opper bijna klaar had en weer een lok hooi op ging halen, lag de opper weer omgewaaid. Op het laatst werd hij zo kwaad dat hij met de gaofel naar de wind stak. Het was echt een koddig gezicht.

Hoe men hooi ook wende of keerde eens moest het toch naar huis als wintervoeding voor de dieren. Persen die het van het land opraapte waren er toen nog niet, dus moest het los vervoerd worden. Dat was een heel zwaar werk. Als het heet weer was, liep je bloeddruk naar ongekende hoogte. Als er een dokter bij geweest was en hij had hem dan gemeten, dan had hij ons met loeiende sirenes en oranje knipperlichten af laten voeren (blauwe zwaailampen hadden ze toen nog niet uitgevonden) Liters drinken gingen er doorheen maar plassen hoefde men bijna niet, want al het vocht dat men opdrank kwam door alle poriën over je hele lichaam naar buiten. Nou hadden wij in ons dorp eigenlijk niet te klagen, want men reed naast een opper of een stapel en kon het zo gelijk op de wagen stapelen. Dat was op sommige plaatsen in ons land wel anders. De

zogenaamde vaarboeren moesten het hooi naar de sloot brengen, vandaar op de boot en dan met de vaarboom naar huis punteren. Daarna op de kant leggen en dan kon het eindelijk met de wagen naar binnen. Om het hooi naar huis te halen moest men minimaal met 2 man zijn: 1 opsteker en 1 taster op de wagen. Meestal hielp de ene boer de andere en dat ging altijd met gesloten beurs. Op de wagen stonden dan aan de voorkant 2 palen die onder breder uit elkaar stonden dan boven. In het bovenste gedeelte zaten 3 soms 4 planken die palen bij elkaar hielden. Dit geheel noemde men een hooigek.

Wanneer de wagen geladen was werd hier een dikke ronde balk van voor naar achter over gelegd, dat noemde men een Weesboom. In de Alblasserwaard noemde men dat een Polderboom. Deze boom stak men aan de voorkant onder een van de planken die op de hooigek zaten. Achter werd de boom met een lang touw vastgezet. Dit noemde men hier een wagentouw. Dat touw werd aan een kant van de wagen vast gebonden. Men gooide het andere eind over de boom, die altijd 1 meter langer was dan de hooiwagen en aan de andere werd het door een haak gehaald. Die was meest gemaakt van wilgenhout. Door de haak gooide men het weer terug over de boom. Dan ging men met alleman aan dat touw sjoeren op dezelfde manier als je een klok in beweging brengt, dus omhoog en omlaag, net zo lang dat het hooi goed vast zat. Dit

aantrekken noemde men gorden.
 Het hooi werd op verschillende manieren bewaard. Eerst ging in de boerderij de hooizolder vol. Sommige welgestelde boeren hadden een hooiberg, anderen moesten net als wij, het buiten op een mijt zetten. De hooizolder werd in ons dorp een balkert genoemd. In het dak zat een soort dakkapel, dat was het balkergat, daar moest het hooi door

naar binnen. Bij het binnen brengen moest men het hooi zo vast mogelijk trappen dan kon er meer op. De balkert had vlak boven de koeien een verlaging, zodat men het hooi er af kon trekken. Dit gebeurde met een hooihaak. Deze bestond uit een houten steel met aan het eind een ijzeren pen van 50 cm lang waaraan een weerhaak zat van 10 cm. Men stak die hooihaak diep in het hooi trok die terug zodat het hooi aan de weerhaak bleef hangen. Soms zat het zo vast dat er bijna niets meekwam dan moest men weer naar boven met de gaofel om daarmee wat los te krijgen voor de dieren. Ik heb nogal eens bedroefd naar de dieren staan kijken als ze hooi van de balkert kregen. In het begin van de winter ging het nog wel maar hoe verder naar het voorjaar hoe erger. Als het 's winters vroor dan stonden de koeien zo hard te dampen dat het gewoon mistte in het achterhuis. Soms liep het water van de muren maar die damp trok ook in het hooi dat werd zo muf als een kater. Ze zeiden weleens: 'Als je zulk hooi voedert dan kun je de

melkemmer wel onder den balkert hangen'. Nou, dat was ergens wel waar, want je moest met krachtvoer erbij proberen nog wat liters bij elkaar te krijgen. Nou konden ze niet met lange boventanden vreten want die heeft een koe niet anders hadden ze het gedaan. Het kwam nog wel een keer terug uit de pens, maar dan was het gemengd met krachtvoer. Want als een koe genoeg op heeft begint zij als het ware te boeren en komt er iedere keer een vuist vol terug uit de pens en gaat het weer opnieuw kauwen. Dat noemt men herkauwen. Dan is het net een mens die kauwgum kauwt of zoals in mijn jeugd toen nog veel mannen op pruimtabak kauwden. Onze oude buurman deed dat ook. Die slikte dat bruine sap altijd door want hij had altijd het gezegde: 'Bitter in de mond maakt ut hart gezond'. Soms liep er aan beide zijden een straaltje uit zijn mond. Je had ook mannen die dat bruine sap uitspuwden. Sommige

hadden in de kamer een speciaal spuwbakje. Op de Bosche Veemarkt liep vroeger een man, die draaide zich altijd een kwartslag om en spietste dan zo'n bruine straal door de lucht. 'k Bleef altijd een eind uit de buurt, want onder dat bruine sap thuis te komen, daar paste ik voor. Ik heb ook weleens zo'n propje van onze buurman gehad maar ik vond het niet te pruimen.

Gijs van de Werken

(wordt vervolgd}

Hernneringen van ds. Zweistra

'Herinneringen'

U begrijpt dat ik na die woorden van mijn vrouw niet goed wist wat ik moest zeggen. Toen we samen in de grote keuken van de pastorie zaten, vertelde ze hoe de zondag in het gezin maar ook in de gemeente was verlopen. 't Was heel vreemd in de kerk', zo begon ze, 'de predikant die voorging, zei dat jij voor de beroepen bedankt had. Maar het was net of niemand het geloofde. Eigenlijk was het merendeel van de gemeente er van uit gegaan dat je een van de beroepen zou aannemen. De preken die je had gehouden, hadden het gevoel van afscheid nemen gegeven. Ook bij mij voltrok zich een hele verandering. Ik kan het je heel moeilijk uitleggen, maar het was net alsof de gemeente op afstand kwam te staan. 's Middags wist ik het heel zeker dat we het mooie Elspeet zouden gaan verlaten. Ik heb het ook tegen de kinderen gezegd die thuis waren.' Verwonderd keek ik mijn vrouw aan. 'Dan zal ik nu de scriba van Elspeet en Nederhemert gaan bellen', zei ik tegen haar. 'Doe dat maar', moedigde ze mij aan. 't Zal voor Elspeet niet meevallen, maar toch geloof ik dat ze weten dat je niet blijft.' Zenuwachtig liep ik naar mijn studeerkamer om de scribae te bellen. Inderdaad viel het gesprek met de scriba van Elspeet niet mee. Hij sprak ronduit zijn diepe teleurstelling uit. Toen ik hem vertelde hoe de Heere mij in Breukelen was tegen gekomen, zweeg hij en zei heel eenvoudig: 'Als het zo ligt, mag u zelfs niet blijven.' Het gesprek met de ouderling van Nederhemert was niet moeilijk. Ik kon alleen maar vol verwondering zeggen dat de Heere mij mijn volgende plaats had aangewezen. Als een Jona had ik er vandaan willen vluchten, maar ik kreeg geen ruimte. Later heb ik over Jona gesproken. Met de herinnering aan mijn eigen handelingen kon ik Jona heel goed begrijpen. Hij wilde zijn eigen weg gaan, maar de Heere greep in. Wonderlijk is dat! Jona moest naar Nineve om Gods Woord te bedienen. Hij had uiteindelijk niets in te brengen. Zo was het ook mij. Je bent in dienst. Geen eigen baas! De Heere regeert.

Zoals u ongetwijfeld weet, vertelt de kerkorde dat je binnen drie maanden moet verhuizen naar je nieuwe gemeente. 't Liep in mijn situatie totaal anders. Kort na het aannemen van het beroep kreeg ik een telefoontje van de scriba van de Classis dat er een aanklacht tegen mij was ingediend. 'Dat betekent', zo zei hij, 'dat je Elspeet niet kunt verlaten. Eerst moet die zaak behandeld worden.' Na dat telefoongesprek zat ik ontredderd in de studeerkamer. Een aanklacht? Wat betekende dat? Waar ging de aanklacht over? Later in de week kwam er een brief die mij op de hoogte bracht van de inhoud van de aanklacht. De kerkenraden van Elspeet en Nederhemert heb ik toen het een en ander meegedeeld. Een moeilijke tijd brak aan. Meerdere malen moest ik met nog een collega en twee ouderlingen voor verschillende commissies verschijnen waar de aanklacht behandeld werd. Uiteindelijk werd de aanklacht van tafel gehaald en konden we gaan denken aan een afscheidsdienst. De afscheidsavond in Elspeet was onvergetelijk. Door het Woord waren er diepe geestelijke banden ontstaan met jong en oud. De Heere had ons aan elkaar verbonden. Op Zijn tijd had Hij de banden losser gemaakt waardoor er plaats kwam voor een andere gemeente.

Terugblikkend in mijn leven moet ik heel wat keren verwonderd zeggen: 'Heilig zijn, o God, Uw wegen...' (Ps. 77:8 ber.) Wat bedoel ik in dit verband met deze regel? Ik zal het u proberen uit te leggen. Toen wij voor het eerst op bezoek kwamen in Nederhemert liet de kerkvoogdij enigszins verleggen de pastorie zien. De

pastorie had jaren leeg gestaan. Na de breuk in 2004 was zowel de kerk, pastorie en Rehoboth in het bezit gekomen van de PKN. De kerkvoogdij had af en toe een blik geslagen in de pastorie. Bij een van de bezoeken was ontdekt dat een radiator was gesprongen. De pastorie maakte toen wij op bezoek waren een uitermate trieste indruk. We voelden samen met de colleges aan dat, wilde de pastorie weer echt bewoonbaar gemaakt worden, er heel veel moest gebeuren. Even speelde de gedachte bij de kerkvoogdij om een andere pastorie te kopen omdat de pastorie immers niet van de Hersteld Hervormde Gemeente was. Langs een wonderlijke weg kwamen de gebouwen uiteindelijk in het bezit van de kerkvoogdij van de HHK. Toen viel het besluit om de pastorie grondig aan te pakken. Kort na dat besluit zijn we samen weer naar Nederhemert gereden om het een en ander te bespreken met de kerkvoogdij. Terwijl wij – kerkvoogdij en kerkenraad - in het huis rondliepen, maakte mijn vrouw zich met Gerrit Vos de bouwer los van de colleges en liep met hem door de pastorie heen. Uit alles bleek dat zij het samen uitstekend konden vinden. Gerrit had een blocnote bij zich en schreef het een en ander al luisterend op. De opmerkingen werden besproken met de kerkvoogdij en de

kerkvoogden waren het unaniem met de voorstellen eens. Probleem was het tijdpad! De renovatie van de pastorie zou – zo berekende dat Gerrit – maanden gaan duren. Waar moest dan tussentijds het echtpaar Zweistra blijven? Iedereen dacht dat de uitspraak van de commissie aangaande mijn persoon een kwestie van weken zou zijn. Maar dat bleek een grote vergissing te zijn. Het traject duurde vele maanden. Maar – en dan kom ik bij die tekst die hierboven genoemd werd – toen de bevrijdende uitspraak kwam, was de pastorie klaar! Wij mochten een schitterende pastorie gaan bewonen. 'Heilig zijn o God Uw wegen!

Tussen het aannemen van het beroep en de daadwerkelijke intrede zat bijna een jaar. In de pastorie van Elspeet moest geduld beoefend worden. 't Gaat niet en 't ging nooit in mijn leven zoals ik het graag zou willen. Gods raad dient uitgediend te worden! Maar ook dan moet gezegd worden dat de Heere Zich daarin niet en nooit heeft vergist. Zo mochten wij in 2011 de herdersstaf in uw midden opnemen. Een onbekende toekomst lag voor ons! Maar ook voor die toekomst gold dat Hem niets uit de handen zou lopen. Ds. H. Zweistra

Van Keulen naar Van Keulen

Skeelers van Keulen in Duitsland naar bakker Van Keulen in Gameren.

24 juni, 05.30 uur, de wekker op mijn Iphone wekt me ergens in een hotel nabij De Dom in Keulen, Duitsland. Dat is wel even wat anders dan mijn wekkerradio in Hèmert die roept dat ik aan het werk moet. Ik rol uit bed, spring onder de douche en om 06.00 uur sta ik fris en fruitig beneden om te ontbijten. We gaan vandaag wat leuks doen, dat geeft me energie. Vandaag de eerste dag-etappe van ruim 100 kilometer, onderdeel van de skeelertocht van ruim 200 kilometer van Keulen naar Van Keulen. Een mooi en sportief evenement georganiseerd door stichting "In de Slag van 150", waarvan ik penningmeester mag zijn.

Na het ontbijt trekken we op de stoep naast het hotel onze skeelers aan. Het weer ziet er hoopvol uit en het is hier lekker rustig. Totdat wij buiten komen althans. In ons enthousiasme vergeten we dat het pas 06.30 uur is en ik denk dat we de halve stad wakker maken. Om 7.00 uur vertrekken we richting de Dom, zo'n 500 meter verderop. We zijn met 10 skeelers, 2 begeleidende fietsers en een volgauto voor eten en drinken onderweg en voor EHBO.

De skeelers zijn : Kees van den Bogert, Johan van Teefelen, Wim van Wijnen, Marco Bioch, Erik van Wijk, Bertine van Wijnen, Peter Oomen, Pieter Jan van Eck, Henk van Hemert en ik. De fietsers zijn Arno van Hemert en zijn vrouw Marian van Hemert en in de volgauto zitten Pieter van Wijnen en Johan Blom.

Bij de Dom maken we een foto met het spandoek van bakker Van Keulen, die onze intocht de volgende dag zal verzorgen op zijn bakkerij in Gameren. Om 07.30 uur vertrekken we met als doel die dag Venlo te halen. Maar amper op weg begint het te regenen. En dan wordt het asfalt nat en glad en dat skeelt voor geen meter ! Gelukkig is het maar een buitje en na de opklaring is het asfalt ook weer snel droog. Het vlot goed en we lunchen heerlijk in Viersen.

Na de middagpauze moeten we nog ruim 30 kilometer richting het hotel. Maar deze 30 kilometer vallen niet helemaal mee, een beetje omrijden, redelijke heuvels, en zwaar/zacht/hobbelig asfalt. Ook komen we regelmatig rails tegen, zo ook een keer na een onoverzichtelijke bocht onderin een afdaling. Wim roept dat we hard moeten remmen. Helaas, het asfalt remt niet zo makkelijk en we hebben veel vaart en de helling is steiler dan we denken. Henk probeert her en der iemand beet te pakken en vliegt met een flexibele sprong de berm in. Erik evenzo, durft niet te hard naar beneden en denkt dat hij beter in het gras kan landen dan op het asfalt. Met volle vaart raas ik over de rails en met een sprongetje kan ik net overeind blijven. Aan de andere kant toch maar even van de schrik bekomen en al snel kunnen we er om lachen.

Aan het einde van de middag na 105 kilometer komen we aan bij ons hotel nabij Venlo, missie geslaagd, zelfs sneller dan verwacht. Nu heerlijk dineren, op tijd naar bed, morgen de volgende 100 kilometer !

25 Juni, na een heerlijk ontbijt, vertrekken we omstreeks kwart voor acht met als doel Gameren. Nico van Wijnen is er nu ook bij, op de fiets. Het voelt compleet. Na 25 kilometer even een korte pauze, eten en drinken uit de volgauto en weer door. We skeelers door een gebied met enorm veel hagelschade aan kassen en huizen, ik zie kassen waar echt geen ruit meer van heel is. "Nog erger dan bij ons vorig jaar augustus", gaat het even door me heen, "ongelofelijk". Maar veel tijd om hierover na te denken heb ik niet, en daarom is skeelers zo goed, realiseer ik me. Met enige moeite blijf ik mijn voorganger volgen, ik mag niet achter raken, want dan kom ik in de wind en moet ik opgeven. Dat nooit ! Ik wil een echte 150 zijn. Ik merk dat de gebeurtenissen van afgelopen jaren even de boventoon krijgen. Dat moet niet. Ik druk het weg en skeeler dichter op mijn voorganger dan ooit. Even doorbijten, zo meteen gaat het wel weer beter. En na 10 minuten ben ik er doorheen, geconcentreerd en goed in de slag van 150 vervolg ik de etappe. Ik

hoor een plof achter me, kijk om en zie dat Bertine is gevallen. Een aantal schaafwonden, schrik, emotie en pijnlijke plekken. Gelukkig staat ze weer op en moedig skeelert ze verder, duidelijk met pijn. Wat een top meid. Ze was even afgeleid door alle kapotte daken van de huizen, een moment te lang opzij gekeken. Ik probeer me nog beter te concentreren, een moment van onoplettendheid kan zomaar een valpartij worden.

Verder gaat het voorspoedig, mooi weer, goed asfalt, we denken dat we veel te vroeg in Gameren gaan arriveren. Daarom permitteren we ons een extra pauze met koffie en gebak. Nico weet wel een leuk tentje. Nou, dat klopt. We komen terecht in Aarle Rixtel, bij een theetuin met een echte Brabantse eigenaar. Een afgelegen oude boerderij met een terras. De 5 taarten van hun feestje van gisteravond die niet op waren gegaan komen tevoorschijn, met koffie en bakers en we mogen pakken wat we willen. Hoe die dat af gaat rekenen, bedenkt ie nog wel. De boer brengt een geweldige serenade en de boerin en wij hebben de grootste lol. Een geweldig tentje.

We zijn nu ongeveer op de helft van deze etappe en het is nog ver voor de middag. Ergens nabij Veghel willen we gaan lunchen, iets meer dan 30 kilometer voor de finish. We rijden in Veghel op een mooi fietspad, prachtig weer, prachtig asfalt, het gaat super. Maar nét na een scherpe bocht hoor ik een gekletter achterin de groep. Arno valt met de fiets zo beroerd dat hij niet zomaar overeind kan. We bellen 112 en Arno moet voor onderzoek mee naar het ziekenhuis. Hij moet zo snel mogelijk worden geopereerd omdat hij zijn heup heeft gebroken. Een keiharde klap voor hem en de groep. We druipen met z'n allen af, wij moeten weer verder. Na de lunch hebben we nog 2 uur, ruim voldoende voor het laatste deel van de etappe. We zullen om ongeveer 15.30 aankomen, denken we. Maar wij hebben ons totaal vergist. De tegenslagen vervolgen. Het mooie fietspad waarop we hebben gerekend, is telkens afgesloten. Enorm veel weg omleggingen en steeds moeten we de gladde klinkers op en een stuk omrijden. Zelfs hele stukken over rijplaten en hier en daar moeten we onder een hek door klauteren ! En dat allemaal in de inmiddels stromende regen...

Klunen... Een nat GPS scherm wat niet werkt... En dan zien we dat we skeeleren, waar we 15 minuten geleden ook al skeelerten... Een fout rondje.

Eénmaal nabij Den Bosch is de sfeer om te snijden, we willen allemaal zo snel mogelijk naar de bakker. Bakker van Keulen. In Gameren. En het is al over half vier ! En bij de bakker staan al veel mensen op ons te wachten ! Nico voert het tempo flink op, nu weet hij de weg en de obstakels lijken voorbij. Behalve dan de regen en het natte wegdek. We besluiten als groep als een ketting hand in hand te gaan rijden, dat wil zeggen 1 hand op je rug en 1 hand in de hand van je voorganger, om zodoende een hogere snelheid te kunnen bereiken en te zorgen dat niemand afvalt of opgeeft. Je moet elkaar vertrouwen. Valt er iemand, dan neemt die anderen mee. Iedereen is top geconcentreerd. Ik kan het nét bijhouden, je weet dat het niet zo ver meer is, je voelt je samen sterk.

Nét voor half vijf komen we binnen. En wat worden we fantastisch binnengehaald. Bakker van Keulen heeft perfect georganiseerd dat iedereen lekker eten en drinken heeft. Het is een drukte van belang en familie, vrienden en kennissen hebben het laatste deel van de tocht live kunnen volgen op een groot beeldscherm. Ze voelen en voelden met ons mee. Een geweldige ervaring. Een geweldige tocht. Een geweldige bakker. Een geweldig evenement. Een geweldige stichting.

Langs deze weg wil ik iedereen bedanken die op welke manier dan ook een bijdrage heeft geleverd aan onze stichting "In de Slag van 150" en/of aan het evenement "Van Keulen naar Van Keulen".

Het doel van de stichting is om op sportieve wijze geld in te zamelen voor goede doelen die het lokale welzijn bevorderen. Lokaal betekend in dit geval "De Bommelerwaard". Op dit moment is er nog geld in de pot en als u initiatieven heeft die binnen de doelstelling van de stichting vallen, schroom dan niet, laat het ons weten. Misschien kunnen wij u helpen. En donaties blijven uiteraard altijd hartelijk welkom. Voor een beter welzijn in de Bommelerwaard.

Sportieve groet,
Peter van de Werken,
Nederhemert.

Meer weten van stichting "In de slag van 150" ?
Kijk op www.indeslagvan150.nl of volg ons op
facebook.

Een zoon voor Han Looijen

Voormalig wethouder Han Looijen die vanaf het begin betrokken is geweest bij de dorpskrant en de dorpsraad, krijgt bij de geboorte van zijn zoon Fedde klompen van de dorpsraad. Arie Verheij biedt ze hieronder aan.

Vanuit de gemeenteraad

Bijdrage Dorpskrant september 2016 – T. van Ooijen.

Beste dorpsgenoten,

Zo vlak na het zomerreces (zoals een vakantie in politiek Nederland genoemd wordt) is het even goed nadenken over welke onderwerpen ik iets voor u zal schrijven. Vanaf half juli tot en met de laatste week van augustus heeft het gemeenteraadswerk zo goed als stil gelegen. Inmiddels is de draad weer op gepakt.

In deze bijdrage wil ik wat schrijven over mijn portefeuilles Zorg en Onderwijs, over het verzoek van het COA om mee te werken aan een asielzoekerscentrum en over de verhouding tussen de gemeente Zaltbommel en Regio Rivierenland.

Zorg

In de Zorg zijn de afgelopen jaren veel taken van het rijk naar de gemeente gekomen. We spreken van de zogenaamde decentralisaties in het sociaal domein. Ik wil er twee onderwerpen uitlichten: Werkzaam en Veilig Thuis.

Werkzaam

Mensen die door een geestelijke of lichamelijke beperking niet of in mindere mate kunnen deelnemen aan de arbeidsmarkt en mensen die werkloos zijn, worden ook in onze gemeente begeleid door Werkzaam. Per 1 januari 2016 is dit samenwerkingsverband van gemeenten in de Regio Rivierenland operationeel. Werkzaam regelt de uitkeringen, begeleidt mensen naar een passende werkplek en werft, adviseert en begeleidt bedrijven die mensen met een

beperking in dienst willen nemen. Ook organiseert Werkzaam de sociale werkplekvoorziening, die voorheen uitbesteed werd aan Lander. Lander en ook de Sociale Dienst Bommelerwaard (SDB) zijn opgegaan in de organisatie Werkzaam. Wethouder Zondag (ZVV) van de gemeente Zaltbommel is lid van het Dagelijks Bestuur van deze organisatie. Dat leidt soms tot aantrekkelijke debatjes, waarin hij zowel het Zaltbommelse geluid mee krijgt, wat hij als lid van het Algemeen Bestuur moet laten klinken, maar waarin hij ook als bestuurder aan de tand gevoeld wordt. Een punt waar de SGP zich steeds hard voor maakt is een goede cliënt

participatie in deze grote organisatie. Er wordt momenteel gewerkt aan een lokale raad, waarin zowel inwoners van Zaltbommel als van Maasdriel zitting hebben. Ook is er een regionale cliëntenraad in oprichting. Het voordeel van zo'n grote organisatie voor de gemeente is dat je de taken efficiënter kunt laten uitvoeren, dan wanneer je alles zelf moet organiseren. Ook is het 'zoekgebied' voor werkplekken nu groter, wat de kans op plaatsing van werkzoekenden vergroot. Nadeel is wel dat een regionale organisatie nog verder van de inwoners af staat, dan de lokale overheid. Werkzaamheid ondervangt dit door lokale consultants in te zetten en ook op de verschillende gemeentehuizen spreekuren te organiseren.

Veilig Thuis

Over Veilig Thuis hebben we ook in de SGP-nieuwsbrief al iets geschreven. Deze organisatie verwerkt meldingen van huiselijk geweld en (kinder)mishandeling. Ook de politie meldt veel zaken bij Veilig Thuis. Vervolgens moet er in sommige gevallen nader onderzoek gedaan worden. Andere zaken worden doorspeeld naar de sociale buurt- of wijkteams van de gemeenten. Niet in alle gemeenten is het niveau van deze teams echter even goed op orde. Door middel van een door de SGP ingediende motie, die raadsbrede steun kreeg, hebben we in het Algemeen Bestuur van GGD Gelderland-Zuid opgeroepen de wijkteams op een gelijkwaardig niveau te brengen. Anders zou een gemeente die het wel op orde heeft, meer casussen kunnen op pakken, terwijl andere gemeentes de uitvoering bij Veilig Thuis laten liggen. Dit leidt tot scheefgroei, terwijl de kostenverdeling wel evenredig wordt bepaald, op basis van het aantal inwoners per gemeente. Nu de begroting verdubbeld is ten opzichte van wat aanvankelijk werd ingeschat, zijn we hier niet blij mee. We hopen dat het verscherpt inspectie toezicht ook echt tot een verbetering van deze

organisatie leidt, want kwetsbare inwoners mogen hier niet de dupe van worden. Dat is de reden dat we als SGP ook hebben ingestemd met de begrotingswijzigingen.

Onderwijs

Kort voor de zomervakantie heb ik als raadslid mee mogen denken over het beleid van het Cambium, tijdens een zogenaamde stakeholdersbijeenkomst. Het was een leuke ervaring om met mensen uit de school, maar ook van bedrijven en dienstverlenende organisaties na te denken over speerpunten, die het onderwijs ten goede zouden moeten komen. Een stukje ervaring uit mijn eigen werkomgeving op de Gomarus kwam hierbij wel van pas.

Verzoek COA

Begin juli hebben we tijdens een extra raadsvergadering gesproken over het verzoek van het COA of gemeente Zaltbommel zou willen mee werken aan de komst van een asielzoekerscentrum voor ongeveer 300 mensen. Een groot deel van de gemeenteraad, waaronder de SGP heeft zich voorzichtig positief uitgesproken. Het college van B&W komt nu met een voorstel. Gezien de geluiden in ons land dat veel geplande asielzoekerscentra toch niet worden ingericht, is het wat de SGP betreft nog allerm minst zeker of en zo ja, waar in onze gemeente een asielzoekerscentrum komt.

Samenwerking met andere gemeenten.

Uit de stukjes over Werkzaamheid en Veilig Thuis, kunt u al opmaken dat veel taken van de gemeente samen met andere gemeenten worden uitgevoerd. Hoe groter het aantal gemeenten, hoe lastiger het wordt om invloed te hebben op het beleid van zo'n Gemeenschappelijke Regeling. Om iets voor elkaar te krijgen is het daarom van belang dat we als raadsleden ook informatiebijeenkomsten bij wonen en contact hebben met raadsleden uit andere

gemeenten. Op die manier bouw je aan een netwerk, ten dienste van onze inwoners.

Tot slot

Het is leuk om ook samen op te trekken met de andere raadsleden uit ons dorp. Ik heb nog steeds heel veel plezier in het raadswerk. Ik zou het wel leuk vinden, als u vragen hebt of zo maar eens iets wilt opmerken dat u mij dan aanspreekt. Dat mag op straat, in de winkel of waar en wanneer dan ook. Woon ook gerust eens (een deel van) een raadsvergadering bij.

Tot op heden zien we eigenlijk alleen Hèmersen als er een keer een IPW-verzoek wordt behandeld. En laat de raad het daar nu vaak snel over eens zijn...

PS Ik beseft dat sommige stukjes vrij technisch zijn, maar ik ben altijd bereid hier uitleg over te geven.

Hartelijk welkom!

Teunis van Ooijen, raadslid SGP-Zaltbommel.
Molendwarsstraat 5
0418-551995.

Rouwberichten

Op 12 juli 2016 overleed

Ariën van de Werken

In de leeftijd van 60 jaar

Echtgenoot van Adriana Aafje van de Werken -
Mijderwijk

Laatst gewoond hebbend: Tuinstraat 13

Op 24 juli 2016 overleed

Goverdina Aria van den Oever – van de Werken

In de leeftijd van 68 jaar

Weduwe van Jan van den Oever

Laatst gewoond hebbend: Molenstraat 53

Rouwberichten

Op 20 augustus 2016 is verongelukt

Jan Jacob Otto van Loon

In de leeftijd van 44 jaar

Levenspartner van Xaviera van Bossé

Geboren te Nederhemert op 28 mei 1972

Overleden in Paramaribo Suriname

Op 20 september overleed

**Geertrui van der Meijden –
van Heemskerk**

In de leeftijd van 85 jaar

Weduwe van Pieter van der Meijden

Laatst gewoond hebbend: Verzorgingshuis
'De Lindeboom' te Ammerzoden